

Bujáki Noémi és családja

WeMúrok földjén

Ez itt tulajdonképpen egy [blog](#)-alapú mesekönyv egy elképzelt apró világról, amit mi álmodtunk meg Hokitikán, Új-Zélandon, a Hau Hau, vagyis a szelek szellemének utcájában.

Talán még a WeMúrokat is észreveheted, ha jól kinyitod a szemed, itt szaladgálnak mindenfelé az utcán, csak egy kicsi képzelőerő szükséges hozzá, de a bundafát és a levlentyűt adó bokrokat biztosan.

TARTALOM

- 1. Levlentyűzés viharban**
- 2. A jobbról jövő hosszú fuvallat**
- 3. A bundafánál**
- 4. Így készül a levlentyű**
- 5. MorGoncnál**
- 6. Próbálj szélen utazni, amikor már csak a szellő fúj**
- 7. Ilyen magasan még sohasem jártunk**
- 8. A színes levelű fa**
- 9. Hogyan kerül ide egy MiszTíkfa?**
- 10. A Nagykönyv, aminek betűi csillognak a WeMúrok szemében**
- 11. A gombatrambulin**
- 12. Gyalogút a fában**
- 13. A piciny CsillagLények**
- 14. WeMúrházán**
- 15. Levikopterezzünk együtt!**
- 16. A zöld bundafa suttogása**
- 17. Ha mindenki felül az ágakra**
- 18. A legkülönlegesebb történet**
- 19. Felhő, felhő, felhő és felhőőőő**
- 20. Végül ki is megy haza?**

1. Levlentyűzés viharban

Egy viharos reggelen, amikor mindenfelé süvített a hideg déli szél, átjárva a ház legapróbb repedéseit is, amikor mindenki bekívánczik a meleg szobába, SzoTyola, ManGic és NyirKos előszedték a levlentyűt, ami amolyan levélszörf.

Levlentyűzni nem éppen a legveszélytelenebb dolog, főleg amikor ennyire fúj a szél, mert képes egyszerre visszafelé is fújni, meg úgy össze-vissza, és akkor könnyen földnek teremti a WeMúrt. Szóval, ügyesen el kell kapni pontosan a legmegfelelőbb légáramlatot, és akkor igazán messzire elvisz a levlentyű. Persze a levél sem mindegy, hogy milyen, mert ebből készül ez a fura jármű. Amolyan keménylevelű zöld jó hozzá, tudod olyan bokorról, aminek rózsaszín a virágja, vagy fehér, persze van piros is. NyirKos állította, hogy a fehér a legjobb, bár SzoTyola szerint a piros bokrok készítik a legmegfelelőbbet, de végül is mindegy, lényeg, hogy el kell kérni a bokortól.

BIM-bo-kor

Tehát, levlentyűre fel! El kell jutni BársonyFény házáig addig, amíg fúj a szél. A WeMúrok örült szélben közlekednek, amikor csak lehet, mert ugyan gyalogolhatnak is, de olyan aprók, hogy nem jutnának messzire, vagyis sok időbe telik nekik átszaladni a barátjuk házához, és ki az, aki manapság sok időt szán a gyaloglásra?

BársonyFény mindig meleg levessel várja a barátait, akik a dombon túl laknak.

Ezen a napon némi baj történt az áramlatokkal, alig tudták elérni BársonyFény házát. ManGicot egy széllokés ledobta a levlentyűről, és majdnem nekicsapta a nagy kőnek.

- Megütötted magad? - kérdezte BársonyFény, amikor végül ázottan elvonszolták magukat és az épen maradt levlentyűt a kicsi ház elé.

- Ááá, semmi bajom! - de azért legördült egy könnycsepp piciny arcán.

- Gyertek be gyorsan! - hívta barátait BársonyFény a pindurka házikóba, mely alig látszott ki a virágzó bokor sűrűjéből.

- Itt a tavasz, október 14-e van - mondta NyirKos.

- A nagy vihar napja, de ma olyan furcsán áramlott a szél, ahogy sohasem szokott. Tudod, a bundafánál hirtelen elénk kanyarodott egy eddig ismeretlen, szokatlan fuvallat.

BársonyFény meggyújtotta a gyertyát az asztalnál, maguk elé vették a levest, és kicsit szomorúan bámultak ki a szürkés, esős viharba. Pedig ők igazán nagyon vidáman szoktak utazni a viharon át. Igaz, hogy fúj a szél és az arcukon folyik az eső, de levlentyűn utazni olyan jó dolog. Olyankor igazán szabadnak érzi magát a WeMúr. Rohan a széllal, fázik és utána bekucorodik BársonyFény házában az asztalhoz, ahol bekanalazza a világ legjobb levesét. De ma történt valami. Valami fura...

2. A jobbról jövő hosszú fuvallat

Ott ültek négyen az aprócska házban, és azon gondolkodtak, hogyan történhetett, hogy a bundafánál, ahol mindig balról jön egy rövidke légáramlat, most hirtelen jobbról jött egy hosszú. Azt persze tudnotok kell, hogy a WeMúrok földjén kicsit másképpen működnek a dolgok, mint nálunk. Persze ott is van szél, napsütés, hideg, meleg, eső és hó, de nem úgy változik, mint nálunk az időjárás. Egyik nap esik, a másik nap süt, és sokszor még az időjárásjelentés sem tudja megmondani pontosan, holnap milyen idő is lesz. Vigyél-e ernyőt magaddal, vagy elég a fürdőnadrág. :)

Ilyen egy viharos hajnal Hokitikán, a Hau Hau, vagyis a szelek szellemének utcájában WeMúrföldön ;)

A WeMúroknál is változik az idő, hasonlóan, mint nálunk: egyik nap ilyen, a másik nap olyan, de - és ez a lényeges különbség - minden évben ugyanazon a napon, ugyanolyan az idő. Tegyük fel, ma november 15-e van, akkor a WeMúrok tudják, ma napsütés várható, 16 fok, fátyolfelhőkkel az égen és nagyon kicsi szél, amolyan pinduri szellő, ami északról fúj. A levlentyűdet nyugodtan hagyhatod a sarokban, ma sajnos caplatni kell, hogy hazaérj. De ha április 30-a van, akkor biztos lehetsz benne, hogy szakadni fog az eső, 10 fok, jön az északi meleg szél, ami hosszan kerüli a bundafát, és pontosan 5 órakor fog elállni a vihar. Ha BársonyFénytől haza akarsz jutni gyorsan a levlentyűvel, akkor bizony jó lesz gyorsabban kanalizni azt a levest, mert a végén gyalogolhatsz hazáig.

No, de ma október 14-e van, a legviharosabb nap az egész évben, süvít a déli szél, hozza a hideget, fúj az északi szél, hozza a meleget, ott kavarnak a bundafánál. Pontosán, amikor ManGic bekanyarodott és rá akart sorolni a levlentyűvel a balról jövő fuvallatra, mint mindig, akkor hirtelen elkezdte sodorni egy jobbról jövő szél a nagy kő felé, amire nem számított. Lefújta a levlentyűről. Hihetetlen!

Szerencsére SzoTyola, aki mögötte repült, észrevette, hogy baj van, el tudta kapni ManGic hosszú farka végén az apró bojtot, és egy jó nagyot rántott rajta. Így mindketten csak leestek a levlentyűről és ManGic jól meg is ütötte a kezét, de nagyobb baj azért nem történt. Igaz, a levlentyűk teljesen tönkrementek. NyirKos gyorsan landolt mellettük és felsegítette a barátait, majd maguk után húzva az épen maradt levlentyűt, elindultak Bársonyfény háza felé mindhárman.

Most mind itt ülnek az asztal körül, szürcsölik a levest, néznek ki az ablakon, és hosszan hallgatva azon gondolkodnak, hogyan is történhetett mindez, hiszen minden WeMúr jól tudja, október 14-e a tavasz legviharosabb napja, és a bundafánál nem lehet jobbról jövő hosszú fuvallat, mert akkor balról kell jönnie.

- Hallottatok arról, hogy van, ahol októberben őszi van? - szólalt meg végre SzoTyola. - Legalábbis ezt mesélte GaraBonc, mielőtt eltűnt.

- Meg nyár júliusban! - szólt közbe élénken BársonyFény.

- GaraBonc szeret kissé túlozni, hogy finom legyek - mondta kissé nyers hangon NyirKos.

- Ja, meg tél, októberben, amikor minden csecsemő WeMúr tudja, hogy tavasz van szeptemberben, októberben és persze novemberben is. Jönnek a meleg északi szelek, amiken majd nyáron egészen magasra lehet feljutni a levlentyűkön. No persze, a hideg déli szelek sem rosszak, mert azok hosszan fújnak és jó messzire visznek, még olyan helyekre is, ahol alig járunk.

- Én a tavaszi és az őszi szeleket szeretem a legjobban - szólt bele hirtelen a beszélgetésbe ManGic, pedig még sajnált a karja. - Olyankor kergetőznek legjobban az áramlatok, és akkor igazán kell tudnod, hogy melyik kanyarban jön az északi szél, honnan a déli, de ma... - nem tudta befejezni, csak nyelt egyet és megsimogatta fájó kezét.

- Na, elég volt a szomorkodásból! - szólt SzoTyola. - Gyertek, sétáljunk el a bundafához, nézzük meg, mi a csuda történt! Neked meg, ManGic, keresünk simogatófüvet a kezedre, az majd elmulasztja a fájdalmat.

Azzal felkerekedtek, bár a WeMúrok nem nagy gyaloglók, és elindultak vissza a bundafához a viharban.

3. A bundafánál

A bundafa az erdei ösvény mellett áll, és állt mindig, amióta csak emlékeznek a WeMúrok. Nagy ősrég ágairól a levelek úgy csüngnek le, mintha igazi bunda lenne rajta. Igaz, hasonlít a mi fenyőinkhez, de azoknak szúrós tűlevelük van, a bundafának a levelei ellenben nagyon puhák. Legszívesebben belebújik az ember, vagyis a WeMúr. Szerettek bebújni a bundafa ágai közé, mert simogatta őket a sok puha levél, és mindig jó idő volt odabenn. A fa bundás levelei teljesen megvédték őket a hidegtől, ami apró házaikra nem volt igaz, mert azokon ki és be járt a szél. Persze gondolhatnátok, miért nem vágták ki a bundafát, miért nem építettek a leveleiből házat? Hát tudjátok, a WeMúrok földjén ez volt az egyetlen bundafa, és ők tudták, nagyon kell erre az egy fára vigyázni!

Viharban

Így ezen a délelőttön négy aprócska alak bandukolt a viharban, és amikor megérkeztek a bundafához, gyorsan bebújtak az ágai közé. Ott benn már nem zúgott semmi, és szépen összekucorogva kémleltek kifelé, figyelve a szelet. Bársony-Fény hozott egy apró szőnyeget is, arra mind le tudtak ülni, így nem is lett vizes a fenekük.

NyirKos egészen felmászott a fa tetejére, és onnan figyelte a környéket.

- Odanézz! Ott valami! - kiáltotta.

- Nézd, tényleg! - mondta SzoTyola.

- Arra kanyarodik a szél, pedig arról soha sem szokott fújni ilyenkor. Valami eltereli az irányát, de micsoda?

Ahogy lestek kifelé figyelve, ManGic is felkiáltott:

- Nézzétek ott valami pici zöld botocska látszik az alvófű közt.

Az alvófű, hát igen, azon lehet a legjobban aludni decemberben, januárban és februárban egy meleg nyári délutánon egy óriási levlentyűzés után. De azt kell mondanom, az alvófűvet mi mohának hívjuk, csak a WeMúroknál ez a neve. De most éppen tombolt a vihar, és ki kellett mászni a bundafa alól, hogy megnézhessék, mi a csuda is az a fura ágacska, ami pontosan az alvófű közül kezd kinőni. Ahogy közelebb mentek, és megnézték a kicsi zöld ágat, azt pontosan megállapították, hogy ilyenfajta növényt még soha sem láttak. A WeMúrok nagyon ismerik a növényeket, minden fajtájukat, ami a földükön nő, nem biflázzák be az iskolában, egyszerűen csak szívesen nézegetik a leveleket, így tudják. Meg a levlentyű is levélből készül. Próbálkoznak folyamatosan, hátha jobbat találnak, amivel jobban lehet meglovagolni a szeleket.

De ez a zöld ágacska teljesen más volt. Igaz, zöld, mint minden normális hajtás, de egyrészt eléggé gyorsan nőtt, amit általában nem mondhatunk el egy növényről, másrészt az ág - vagyis lassan ágak - végén apró színes rügök jelentek meg, ráadásul minden rügy más színű.

- Ti láttatok már ilyet? - kérdezte megdöbbenve BársonyFény, és ránézett barátaira, akiknek nyitva maradt a szájuk a csodálkozástól. - NyirKos, csukd be a szád, mielőtt belerepül egy homoki légy! - és picit hátba vágta barátját, aki erre nyeglén vágott egy grimaszt, és ezt válaszolta:

- Nem is olyan nagy cucc! Csak valami újfajta zsurlófa!

- Ez nem zsurlófa! - mondta határozottan SzoTyola.

- De akkor micsoda? - kérdezte ManGic, aki már közben el is felejtkezett róla, hogy fáj a karja.

- Hát lehet, meg kellene kérdezni MorGoncot! - szólt hirtelen SzoTyola. - Ő biztos tudja.

- Menjünk el MorGonchoz! - ismételték a többiek.

- Jóóóó, de nem kéne végre a levlentyűt használni? - szólt bele a vitába NyirKos.
  - Ha ti akartok, gyalogoljatok egész nap! Nekem elegendő van a sok mászkálásból mára!
  - Igazad van, de BársonyFénynél maradt a tied, MagGicé és SzoTyoláé tönkre is ment - válaszolták a többiek.
  - Én vagyok a legjobb levlentyűkészítő a környéken, mintha nem tudnátok - válaszolta NyirKos. - Hozzatok valami levelet, secc-pecc összeütök négyet! Most az sem baj, ha nem a legfrankóbb lesz, csak működjön, míg fúj a szél, mert ki tudja, ez a vacak fa itt ma még milyen bajt okoz?
- Ebben mindannyian egyetértettek és elmentek négy levelet szerezni.

4. Így készül a levlentyű

Amikor visszatértek mindannyian egy-egy levéllel, de egyre vizesebben, ManGic megszólalt:

- Menjünk már be a bundafa alá! Egyre jobban fázom, és már tiszta víz is vagyok.
- Csak nem félsz egy kis esőtől? - kérdezte kissé gúnyosan NyirKos.
- Hát tudod, mit? - válaszolta ManGic, és ledobta a földre a levelet, amit gyűjtött. - Akkor maradj itt az esőben, én bemegyek a bundafa alá.

Ezzel sarkon fordult és faképnél hagyta a többieket.

- Micsoda hisztérika! - szólt a bajsza alatt NyirKos.
- Tudod, ha te is leesel a levlentyűről, és jól megütöd magad, nem hinném, hogy lenne kedved még bőrig is ázni - válaszolta BársonyFény.
- Ráadásul a simogatófűről tökre meg is feledkeztünk - mondta SzoTyola.

Erre már senki sem válaszolt, csak összeszedték a leveleket és mindannyian behúzódtak a bundafa árnyékába.

Azt persze tudnotok kell, hogy NyirKos nemcsak a legjobb levlentyű készítő volt, hanem a legügyesebb levlentyűző is a WeMúrok közt. Irtó jó figurákat tudott kitalálni repülés közben. Folyamatosan gyakorolt és irtó vagány is volt. Néha már vakmerő. Az ő levlentyűje volt mindig a legmenőbb, mert mindig újabb díszítést vagy formát talált ki. Igazándiból mindenki irigyelte is egy cseppet, de igazán csak egy cseppet, mert NyirKos mindamellett, hogy kicsit nyegle volt általában, a barátait nagyon szerette, és ha kitalált valami újat, rögtön négyet is csinált belőle mostanában - mert ötöt szokott, de mióta GaraBonc eltűnt, csak négyet.

- Na, itt vannak a levelek! Te válassz elsőnek! Melyiket szeretnéd? - szólt ManGichoz NyirKos.

- Nekem tök mindegy! - válaszolta ManGic kicsit sértődötten.

- Akkor ez a szép szabályos legyen ManGicé, az a ovális BársonyFényé, ez a két picit hibás jó lesz nekünk kettőnknek - mondta SzoTyola, hogy lezárja a vitát, és végre elkészüljenek a levlentyűk, mert már ő is kezdte unni, hogy nem haladnak.

- OK, OK, OK. Értem - mosolyodott el végre egy cseppet NyirKos, a mai nap először tán, mert őszintén szólva, őt is nagyon megviselte, ami ManGiccal történt, csak nem mutatta, és elkezdett járni a keze.

A levlentyű készítésénél a legfontosabb, hogy szép formás levelet válassz. A talprész miatt, amin állsz, nagyon stabil legyen. Ne mozogjon, mert akkor biztosan egyensúlyát veszti a WeMúr, és lepottyan róla. Képzeld el egy olyan gördeszkát, ami nem kemény fából vagy műanyagból, hanem puha anyagból van. Egy huppanó rugózik egyet, és hopp! te meg a földön találsz magad. Hát igen, csak hogy a WeMúrok éppen nem a földön gurulnak, hanem a levegőben siklanak, és ha lepottyanak, akkor nem kicsit üthetik meg magukat, hanem nagyon. Tehát nagyon fontos, hogy a levél kemény legyen.

Most azonban nem volt elegendő idejük kiválasztani a legszebb, legjobb levelet, főleg nem elkérni a bokortól, abból kellett készíteni, amit a vihar letépett, és a földön találtak. Végül csak sikerült begyűjteni négy alkalmasnak látszót, amiből NyirKos és SzoTyola rögtön neki is állt készíteni valami stabil és használható járgányt, annyira, hogy eljussanak MorGoncig. Szóval ügyesen szálakra szedtek egy fűszálat, miközben BársonyFény felkunkorította a levél széleit. A fűszálakat befűzték a levél elejébe és végébe.

Négy szálat tart a kezében, aki a levlentyűn utazik. Ezeket a szálakat kell húzogatni, attól függően, hogy merrefelé akar fordulni a levegőben a szél hátán. Persze közben lesni kell, merről fúj a szél, merre kanyarodik éppen. Szóval, irtóra oda kell figyelni.

Kis szélben előszedik azt a piciny ernyőt, amit mindig a hátizsákjukban cipelnek. Ez a szélernyő. Hasonlít az ejtőernyősök paplanernyőjéhez, ezt felkötik a levlentyűre, amibe így már könnyebben belekap a szél, vitorláznak vele, ahogy maga után húzza a levlentyűt.

De amikor már csak egészen kis szellő fúj vagy teljes szélcsend van, mindenki cipelheti a hátizsákját és a levlentyűt is a hátán. Hát ez jó nagy szívás, szép kis napok ezek... Az ilyen napokat nem igazán szeretik a WeMúrok, mert hiába fúj a szél, tombol a vihar, levlentyűzni mégiscsak sokkal klasszabb, mint hosszan gyalogolni.

A WeMúrok földje igen szeles szerencsére, nem sok nap szélcsendes, pontosan 20 az egész évben, ezek amolyan ünnepnapok. Ilyenkor mindenki otthon marad, vagy inkább már az előző nap átlevlentyűzik a barátjához. Együtt töltik ezeket a napokat. Jókat beszélgetnek, zenélnek, mindenféle játékot játszanak, és együtt főznek. Nagyon szeretnek főzni és sütni is.

De most még mindig október 14-e van, kicsit kevésbé tombol a vihar, és lassan elkészülnek a levlentyűk. Igen, nem a legszebbek, de arra éppen megfelelőek, hogy eljussanak MorGonc házáig, és megkérdezzék, mi lehet az a növény, ami az alvófü közt kezd kinőni, és mindenfelé tereli a szelet. Meg végül is hogyan lehet ez, hiszen egy apró növény akármilyen gyorsan is nő, csak nem tud ilyen változást okozni?!

5. MorGoncnál

MorGonc háza a hegyek lábánál áll, az utolsó dombon, távol a többi háztól, meg kicsit másmilyen is, mint a többieké. A WeMúrok háza igen kicsike és egy-szintes. Fakéregből készül és eléggé huzatos. MorGonc háza viszont emeletes, egyetlenként a környéken. Alul a konyha, felette a hálószoza, felette a könyvtár, felette a zeneszoba és legfelül a padlás. Mindegyik emelet másféle színű, olyan, mint egy csíkos tarka zokni. MorGonc minden évben kifestette a házát, szemben a többiekkel, akiknek fakéregszínű volt. Tulajdonképpen nem is gondoltak rá, hogy ők is színes házakat építsenek, de MorGoncét nagyon szeretik, mert annyira vidám.

MorGonc másféle WeMúr, ő utál levlentyűzni, emiatt mindig sétál. Hátizsákjában nem hord szélernyőt, hanem elemőzsiát, ha nem érne haza idejében, ne éhezzen. Levlentyűt sem készít, de levélsátrat igen, méghozzá a legremekebbet a WeMúrok közt. És nagyon sok mindent tud.

Most éppen ül a konyhában a tűz előtt a hintaszékében, olvasgat és moppot iszik.

Kopognak.

- Gyertek be gyorsan! - kiáltotta vidáman, mert MorGonc a nevével ellentétben nem volt igazán morgós, csak ha levlentyűre kellett ülnie, vagyis állnia.

Gyorsan betódult mind a négy kis alak a meleg konyhába, víztől csöpögő bundában, cipőben. Ja, azt még nem is mondtam el, a WeMúrok szőrös kis lények, amolyan szörmókok. Hosszú farkuk van, ami egy apró bojtban végződik. Pici, kerek, csíkos és pöttyös sapkát viselnek általában, ha nem felejtik otthon, és mindig hátizsákot hordanak a hátukon. A lábukra bakancsot húznak, ami mindig, de igazán mindig, szürke színű, viszont a cipőfűzőik színesek.

Van, aki rózsaszín cipőfűzőt visel, például...

Na, szerinted kicsoda?

Hát persze, hogy Bársonyfény. Van, aki narancssárgát, mint például ManGic. Van, aki zöldet, mint SzoTyola, és van, aki sötétkéket, mint NyirKos. MorGonc - hát ő ebben is kicsit fura - egyik cipőfűzője lila, a másik fekete.

- Szia, MorGonc! - köszöntek neki a jövevények. - Van egy törölköződ?

- Van négy is. Szárítkozzatok meg! - válaszolta MorGonc, aki cseppet sem lepődött meg a látogatáson - mivel tudjátok, jó nagy vihar van odakint, ilyenkor közlekednek a WeMúrok.

- Te MorGonc! Láttál már olyan fát, ami láthatóan növekszik? Ott állsz és látod, ahogy nőnek az újabb ágai - kezdett bele a mondandóba SzoTyola.

- És színes bimbókat hoz az ágai végén. Minden ágon más-más színnel! Az egyik piros, a másik lila, a harmadik sárga, a negyedik, kék, az ötödik... - vágott bele Bársonyfény.

- Meg megváltoztatja a szélirányt! Nem lehet használni miatta a levlentyűt, és ManGic balesetet szenvedett - hadarta NyirKos.

- ÁLLJ! ÁLLJ! ÁLLj! Állj! állj! - kiáltotta MorGonc.

- Ha lehet kérnem, ne egyszerre kiabáljatok. Semmit sem értek az egészből! ManGic, mutasd a kezed!

ManGic odanyújtotta akkorra már kicsit lilává váló karját.

- ManGic, eltört a karod? - kérdezte fejét csóválva MorGonc. - Hát jó kis WeMúrok vagytok. Miért nem szedtetek a simogatófűből? Azt azonnal rá kell tenni az ilyenre! NyirKos, fuss fel a padlásra, ott találsz egy nagy csomót, ami lóg lefelé.

Miközben bekötötte ManGic fájó karját, és megállapították, hogy nem tört el, szépen elmesélték sorjában, mi is történt a mai napon a bundafánál. Hogyan történt a baleset, milyen fura növényt láttak.

MorGonc meg nem szólt közben semmit, csak töltött mindenkinek egy pohár moppot, ami hasonló ízű, mint nálunk a meleg kakaó és a tetejére zizit* szórnak. Azt kortyolgatták.

- Hát azt hiszem, fel kell ülnünk azokra a levlentyűkre, és el kell mennünk a bundafához mindannyian, hogy el tudjuk dönteni, mi is történt - törte meg a csöndet MorGonc.

- De MorGonc, te utálsz levlentyűzni! - válaszoltak szinte egyszerre a többiek.

---

* A zizi az egy édesség, ami puffasztott rizsből készül, és gyerekkorunk nagy kedvence volt.

- Hát igen, de most vészhelyzet van. Nincs mit tenni, majd felkapaszkodom valamelyikőtök mögé. SzoTyola utazhatom veled? - kérdezte.
- Persze, MorGonc. Majd óvatosan megyek, és ha becsukod a szemed, talán nem is leszel a végére mérges - felelte SzoTyola.
- Mi lesz ManGiccal? - kérdezte hirtelen BársonyFény. - Bekötött karral nem lehet levlentyűzni.
- Majd felül mögém - mondta kissé elpirulva NyirKos.
- Hát akkor induljunk, mielőtt teljesen eláll a szél - mondták és kiürítették a moppos poharakat.

6. Próbálj szélén utazni, amikor már csak a szellő fúj

Érezhetően csökkent a vihar ereje, amikor mind kiléptek a házból.

- Igyekezzünk, igyekezzünk! - mondta SzoTyola. - A végén még pont útközben áll el a szél, és akkor jó nagy bajba kerülhetünk. Ha gyalogolni kell, beletelik egy egész napba, hogy elérjünk a bundafához.

A WeMúrok roppant jól siklanak a levegőben, de azt jól tudják, ha hirtelen beköszönt a szélcsend, az nagyon veszélyes. Persze még ilyenkor is ügyesen levitorláznak a földre, de ha éppen egy bokros rész felett repülnek, akkor a bokrok közé vitorláznak be, ami koppanással szokott végződni, no meg púpokkal az ember fején. Ma meg ki tudja mi lesz, lehet két perc múlva teljes szélcsend.

- Talán az lesz a legjobb ha a földközelen repülünk most, mert akkor mégsem esünk olyan nagyot, ha hirtelen eláll a szél - felelte BársonyFény. - Ma egész nap tombolni kellene a viharoknak, de már csak alig fúj. Elő kell venni a szélernyőket.

Tudnotok kell, hogy a WeMúrok annyira nem szeretik a szélernyőket, hogy az csak na. Ugye, az csak segédeszköz, azokon a napokon, amikor kicsi a szél. Amúgy is a szélernyőkkel annyi baj van mindig. Nagyon kell figyelniük, nehogy egy rossz mozdulattal összegubancolják az egészet. Utána egész nap mással sem foglalkozhatnak, minthogy kigubancolják az ernyőt, kitekerjék az összes zsinórt, összerendezgessék és összehajtogassák, lehetőleg úgy, hogy azonnal bele tudjon kapni a szél, ha előszedik a hátizsákból. Szóval, ha tehetik, elő sem veszik, mert kinek is van kedve hosszan hajtogatni, nagyon precízen betenni a hátizsákba. Nekem nem lenne, az egyszer biztos.

Most azonban nem volt mit tenni, elő kellett venni. Ráadásul, hogy még rosszabbul menjenek a dolgok, két levlentyűn ketten is utaztak. Tudjátok, nem mindegy ám, hogy milyen a súlya egy levlentyűnek, mert ha nehéz, nem kapja

fel a szél. A WeMúrok ugyan dundinak néznek ki a szőrük miatt, de igazándiból igencsak soványak. Pont olyanok, mint a nyuszik vagy a perzsa macskák, amik olyan nagy szörgolyók, míg vizesek nem lesznek, mert akkor láthatod igazándiból, hogy csak a szőrük nagy, vékonyak ők valójában. A dundi WeMúr nem tud levlentyűzni, gyalogolnia kell mindenhová, amitől le is fogy gyorsan. Jóóó mi? A WeMúrok puha szőre amiatt is fontos, mivel - mint mondtam - a házaik igencsak szelesek. Elvégre valami kell a levesen és a moppon kívül, hogy melegítse őket.

- Hát akkor rajta! - állt fel SzoTyola a levlentyűre Morgonccal együtt.

Kinyitották a szélernyőt és kissé ingadozva elkezdtek emelkedni felfelé. A többiek is követték őket. Most BársonyFény került előre, ami általában nem így szokott lenni, mert mindig ő maradt le a többiek mögött. Ő ugyanis nem volt olyan vagány, mint a többiek. Be kell vallani, baj ide, baj oda, nagyon élvezte ezt a dolgot. Mögötte lemaradva repült NyirKos és ManGic, majd SzoTyola és MorGonc. MorGonc becsukott szemmel, görcsösen kapaszkodott barátjába, és ami még ennél is nagyobb baj volt, hogy néha összerázkódott a félelemtől, veszélyesen megingatva az amúgy is bizonytalanul imbolygó levlentyűt.

- MorGonc! Kérlek, ne mozog, mert le fogunk zuhanni! - szólt hátra Szotyola.

- Borzalmasan félek! - felelte MorGonc.

- Próbálj valami jóra gondolni! Mondjuk egy pohár moppra vagy BársonyFény krémlevesére.

BársonyFény levesei nagyok jók voltak, no de a krémlevesei! Minden cseppje szétolvad a szádban. MorGonc nagyot nyelt, és kissé nyugodtabban karolt SzoTyolába.

Ekkor valami megint történt. A szél hirtelen felerősödött, újra viharosan kezdett fújni, ahogy lennie kell október 14-én.

- GYORSAN, A SZÉLERNYŐKET HÚZZÁTOK VISSZA! - kiáltotta BársonyFény, és miközben egy kézzel fogta a levlentyű fűmadzagját, ügyesen vontatta be a szélernyőt, beletuszkolva a hátizsákba, amit ilyenkor a hasukon hordanak.

Ebben a pillanatban egy örült szélökés oldalba kapta őket és NyirKosék szélernyőjét a magasba reppentette az egész levlentyűvel együtt. A többiek már csak azt látták, hogy egyre magasabban szállnak, de sajnos segíteni már nem volt idejük, hiszen a maguk ernyőivel voltak elfoglalva, és SzoTyoláék járgánya egyre vészesebben is mozgott.

- LE KELL SZÁLLNUNK BársonyFény! PRÓBÁLJ LANDOLNI MINÉL ELŐBB! - kiabálta SzoTyola, és MorGonc is, aki már nem is csukta be a szemét. Végül ügyesen letették a földre a levlentyűket.

- Huhhh, ez meleg helyzet volt - mondta MorGonc. - Gyorsan tegyük el a szél-ernyőket, szedjük össze magunkat, és próbáljuk megkeresni NyirKosékat.

- Jó, de dobjatok össze egy levlentyűt nekem is - mondta MorGonc -, ha ketten vagyunk egyen, nem jutunk semmire.

- De MorGonc! - nézett BársonyFény MorGoncra megdöbbenve, de akkor már nyújtotta is a levelet SzoTyola BársonyFény felé, hogy segítsen gyorsan készíteni egy klassz levlentyűt MorGoncnak is.

- De hát honnan szedted ezt a szupi levelet - nézett most BársonyFény SzoTyolára csodálkozva.

- Kaptam - mutatott a mellettük álló bokorra, ami pont lehullajtotta az egyik legformásabb levelét.

Volt olyan bokor, ami szívesen adott a leveleiből, és volt, ami nem. Na, ez a csudaszép rózsaszín virágokat hozó, mindig egy kicsit irigy volt meg kényes. Mehettek hozzá a WeMúrok, nem is állt szóba velük. Hát, úgy látszik, MorGoncot valamiért kedvelte.

7. Ilyen magasan még sohasem jártunk

A Tasman-tenger Hokitika partján

ManGic egyre erősebben szorongatta NyirKos derekát, miközben száguldottak egyre feljebb.

- ManGic, ELTÖRÖD A BORDÁIMAT! NE SZORÍTS MÁR ANNYIRA! - kiabált hátra NyirKos, bár a süvöltő szélben nem nagyon lehetett hallani szinte semmit.
- BE KELL VALAHOGY HÚZNI A SZÉLERNYŐT! SEGÍTS, AHOGY TUDSZ, FOGD MEG A FŰSZÁRAT!

ManGic megfogta az irányító madzagokat, és ügyesen egyensúlyban tartotta a levlentyűt, bár ez ebben az őrült szélben nagyon nehéz volt. Közben NyirKos beszédte a segédernyőjüket, és úgy, ahogy tudta, betuszkolta a zsákba. Normális esetben ebben is nagyon ügyesek a WeMúrok, ugye tudják, hogy mikor is lesz nagy a szél, tehát már előre bevonják a szélernyőt és úgy tekerik a szálakat, csavarják az anyagot, hogy ne kelljen otthon kiszedni még egyszer, hiszen aki elteszi elsőre rendesen, annak nem kell utólag pakolgatni, rendezgetni, szétszedni-összerakni, hanem kész.

Hát, most ez nem éppen így alakult, de a lényeg végül sikerült, majd megpróbálták megállapítani, egyáltalán hová is kerültek. A WeMúrok ugyan imádnak a szélben száguldozni, de azért arra eléggé vigyáznak, hogy ne keveredjenek el túl messzire a házaiktól, mert bizony könnyen előfordulhat egy óvatlan, tapasztalatlan levlentyűzővel, hogy a nagy szél kirepíti az óceán felé, és ha ott hirtelen eláll a szél, na akkor nagy baj van.

- SZERINTED, HOL VAGYUNK? - kiabálta előre ManGic, aki semmit sem látott, csak nagy szürkéséget mindenhol.

- FOGALMAM SINCS! - válaszolta NyirKos.

- SZAGOLJ CSAK BELE A LEVEGŐBE! EZ A TENGER SZAGA! - szólt ManGic.

- NEM LÁTOK SEMMIT! - kiabálta NyirKos, de már ő is reszketett egy kicsit.
- PRÓBÁLJ KÖRÜLNÉZNI, HÁTHA LÁTSZ VALAMI TÁMPONTOT, HÁTHA LÁTOD MorGonc SZÍNES HÁZÁT A DOMBTETŐN! AZ MINDENHONNAN LÁTSZÓDIK!

De sajnos semmit sem láttak, csak zúgott a szürkeség, fenn is, lenn is, és ha éppen nem NyirKos vezeti a levlentyűt, hanem más WeMúr, hát akkor biztosan már a tengerbe zuhantak volna. A WeMúrok ugyan nagyon jó úszók, és úszni is szeretnek, de a tengertől mindig óvakodnak. Tudják, hogy túlságosan aprók, és a tengerben mindenféle óriási lények élnek, amik nem biztos, hogy barátságosak. Sőt lehet, hogy roppant éhesek éppen, és hát ki is szeretne vacsora lenni egy tengeri lény gyomrában?

- TE NyirKos, AZT HISZEM, NAGYON MAGASAN VAGYUNK! MINTHA VALAHOGY A FELHŐK FELÉ EMELKEDNÉNK.
- AZ LEHETETLEN - válaszolta NyirKos.
- DE NÉZZ CSAK KÖRÜL! NÉZZ FELFELÉ, MINTHA ARRA KEZDENE KITISZTULNI AZ ÉG. ÉS EGYRE HIDEGEBB IS VAN!

NyirKos óvatosan lenézett és aztán fel, és bizony meg kellett állapítania, hogy igaza van ManGicnak. Felül kezd kitisztulni az ég, és az átszűrődő napfény mellett valami színes fénylik az égbolt egyik felén, de hogy az délre van, keletre, nyugatra, vagy északra, azt már nem tudták megállapítani, mert nem lehetett látni a napot teljesen.

- PRÓBÁLD MÉG FELJEBB KORMÁNYOZNI A LEVLENTYŰT! - kiáltotta ManGic.
- AZT CSINÁLOM, DE NEM KÖNNYŰ, AZT HISZEM ILYEN MAGASAN MÉG SOHA SEM JÁRTUNK. JUUUHÉÉÉÉ!!! - kiáltotta NyirKos. - ZSENIÁLIS, SZUUUPER, CSÚÚÚÚCS. MEGDÖNTÖTTEM A LEVLENTYŰZÉS MAGASSÁGI REKORDJÁT!
- TALÁN: MEGDÖNTÖTTÜK! - válaszolt ManGic. - DE JÓ LENNE VALAHOGY KIKEVEREDNI EBBŐL A DOLOGBÓL EGÉSZBEN, MERT KÜLÖNBEN HOGYAN MONDJUK EL A TÖBBIEKNEK?

- IGAZAD VAN! AZT HISZEM, NYUGATNAK TÉRTÜNK EL, MÁR LÁTOM IS A NAPOT. PRÓBÁLJUNK AFELÉ A SZÍNESEN CSILLOGÓ PONT FELÉ KÖZELÍTENI, MINTHA MorGonc HÁZA LENNE! DE AZ BIZTOS NEM A TENGER!

- JÓÓÓÓÓ! - kiabálta ManGic is.

És megfordították a levlentyűt az ezer színben csillogó pontocska felé.

8. A színes levelű fa

Három levlentyű érkezett meg a bundafához, a három pici alak letette a járgányait és a lila-fekete cipőfűzős megszólalt:

- Hűűű, a mindenit, túléltem! Végre szilárd talaj van a lábam alatt. Borzasztó ez a tériszony.

- Neked tériszonyod van? Emiatt nem szeretsz így utazni? De a házadat mégis kifested minden évben a legfelső emeletig. MorGonc, ez hogy lehet? - kérdezte elképedve SzoTyola.

- Hát magam sem tudom, az állványzaton nem félek, de a levlentyűn felfordul a gyomrom. Uhhhh. Lényeg megérkeztünk - válaszolta.

- Nézzétek a fát! - szólt bele a beszélgetésbe BársonyFény.

- Mekkora! és a levelei: mindegyik más színű. Láttál már ilyet, MorGonc? Láttál már? Milyen fa ez?

- Soha életemben nem láttam ilyet! - nézett elcsodálkozva MorGonc, és elbűvölve nézték a fát, ami ott állt az alvófű, vagyis a mohaszőnyeg kellős közepén.

Ekkor újabb alakok tűntek fel a szélben roppant magasan, és kezdtek ereszkedni, körbe-körbe a fa körül, majd földet értek. A levlentyűről leugrott NyirKos és ManGic. Épségben, csak egy kicsit viharverten, csapzottan, de mosolyogtak, sőt nevettek.

- MEGDÖNTÖTTÜK A MAGASSÁGI LEVLENTYŰZÉS WeMúr REKORDJÁT! - közölte büszkén NyirKos.

- A felhők fölé emelkedtünk.

- Gratula. Ügyesek vagytok! Elismerésem - mondták a többiek.

- De jó lenne megfejteni, mi a csuda ez a fa itt, aztán majd elmesélték mindent - terelte vissza a témát a fára MorGonc.

Miközben tanakodtak, BársonyFény felkiáltott:

- Nézzétek azt a kék levelet, egy s betű van rajta! Ott fenn, a harmadik ágon.

- Jééé, tényleg - szólt ManGic.

- Azon a piros színűn meg **k** - mondta SzoTyola.

- A sárgán **M** - mutatott a fa teteje felé NyirKos.

- A lilán **i** és a narancssárgán **z** - hadarta ManGic.

- És van egy barna **T** és egy zöld **í**. Látom, látom - egészítette ki a többieket MorGonc.

- Szép színes betűk, hmmmmm, hmmmm - hümmögtek.

- Letépem a betűs leveleket - ajánlotta NyirKos.

- **Hozzájuk ne nyúlj! Mi ütött beléd!** - kiáltott rá SzoTyola.

Kicsit mindannyian elképedve néztek NyirKosra, mert igaz, hogy vagány volt, de a WeMúrok soha sem tépkedtek a növényeket. Nem voltak ugyan varázserejű lények, de a növények nyelvén értettek valamennyire. Így inkább elkérték, amire szükségük volt. Levelet a levlentyűhöz, kérget a házaikhoz, nektárt a mopp ízesítéséhez. De tépkedni, törni-zúzni, na azt nem szoktak. Inkább segítették a növényeket, levágták a beteg ágaikat, leveleiket, vagy amit félig letört a vihar, és soha, de soha nem vettek el többet, csak ami igazán kellett nekik.

Ágfotelben ül egy WeMúr ;)

Amit viszont elkértek a növényektől, mert persze szükségük volt bútorokra, tüzelőre, alapanyagokra, azt fel is használták. Egyszóval, nem pazaroltak.

Így, eléggé megdöbbentek ezen a mondaton, mi tagadás, maga NyirKos is.

- Uhhh, ez a fa, EZ A FA! - mondta.

- Megbabonáz, vagy mifene.

- Gyertek hátrébb! - szólította fel az egész társaságot MorGonc. - Írjuk csak ide le ezeket a betűket a homokba!

s k M i z T í

- Mit jelölhetnek a betűk? - kérdezte.
- MiszTík - vágta rá hirtelen ManGic.
- MiszTíkfa - ismételték a többiek.

A MiszTíkfáról még GaraBonc mesélt annak idején, mielőtt eltűnt. Hát a kis társaság megborzongott. A WeMúrok nem nagyon szeretik a misztériumokat. A misztérium olyan szokatlan, váratlan, rejtélyes dolog a számukra, és egy olyan világban, ami vad, viharos, de még így is kiszámítható, ez nagyon fura.

- Hát, akkor értem már a szelet - szólt ManGic. - A MiszTíkfa tereli el a szeleket.

9. Hogyan kerül ide egy MiszTíkfa?

A kis csapat kicsit tanácstalanul ácsorgott a fa körül az éppen újra tomboló viharban.

Azt tudnotok kell, hogy a WeMúroknak sok színes, érdekes története is van, amik a fákról, növényekről szólnak, a legszebb a MiszTíkfáról, de ilyen igazi élő fát még egyikük sem látott. Ez a mese a régmúlt időkbe vezetett, és ma már mindenki azt gondolta, hogy valóban csak mese. GaraBonc állította mindig, hogy a mesék valós, megtörtént történetek, csak olyan régiek, hogy elképzelni is nehéz. Ezt persze hitték is meg nem is, de most tényleg itt állt ez a fa a maga színesen sugárzó leveleivel, a leveleken a kacskarigós betűkkel: **MiszTík**

- MorGonc, neked annyi könyved van. Van olyan, amelyik a MiszTíkfáról szól?

- kérdezte megtörve a csendet SzoTyola.

- Hát nem is tudom - válaszolta MorGonc. - GaraBonc mesélt ilyen történeteket. Emlékeztek? A MiszTíkfa nagyon ritka. Valami különleges varázserő övezi, halk zenét áraszt magából. Régen, borzalmasan régen a WeMúrok körbe ülték, és a nagy vihar napján a fa árnyékába meséltek, zenéltek egymásnak, de ő is csak ennyit mondott. Talán neki vannak ilyen egészen régi könyvei. Azokat a történeteket, amiket én ismerek, a nagyapámtól hallottam.

- Na jó! Gyorsan elugrom GaraBonc házához. Emlékszem, hogy a polcon hagyta a kedvenc könyvét, amiben egy csomó rajz van valami hasonló fákról. Mindig ezt mutogatta, ha beugrottam hozzá egy pohár moppa - szólt bele a beszélgetésbe NyirKos. - Elhozom, hátha utána okosabbak leszünk.

Azzal felugrott a leventyűre és már csak egy reppenő falevelet lehetett látni a szélben. A többiek meg behúzódtak a bundafa alá, mert igaz, hogy szerettek a szelek szárnyán utazni esőben is, de csak utazni - állni egyhelyben és megázni azért már nem annyira.

Miközben NyirKosra vártak, MorGonc elmesélt egy régi történetet a bundafáról, amit a nagypapája mondott még neki is.

Ebből a képből készült képeslap egy újonnan érkező pici babának és persze a tesójának. Benjinek és Dávidnak ajánlom. Itt a mese hozzá. :)

Réges-régen, a bundafa nem állt egyedül a WeMúrok földjén. Bundafa erdők sorakoztak mindenhol a hegyekig. A WeMúrok szívesen jártak ezekben az erdőkben, és akkor még nem ismerték a levlentyűt. Igazándiból házakat sem építettek, hanem belevackolták magukat egy-egy fa tövébe, és ott töltötték az éjszakákat.

Egy napon aztán történt valami.

Eltűnt egy bundafa, és csak egy csöppnyi hajtás maradt a helyén. Másnap egy másik. Először nem is gondolták az öregek, hogy baj van, de hétről-hétre nőtt az üres folt az erdő közepén. Terjedt, akár egy betegség. Mindent megtettek, hogy megállítsák: tisztogatták, permetezték a fákat gyógyfüvekkel, teljesen hiába. Végül már csak ez az egy maradt itt. Körbeülték, énekeltek hozzá, meséltek neki, és így megmaradt.

Ezután keserves idők köszöntöttek a WeMúrokra. Nem volt hol aludniuk, lakniuk. A többi változatlan maradt: a sok szél, a viharok és az eső, csak a bundás erdők tűntek el. Még szerencse, hogy dús bundáik és ez az egyetlen fa megvédte őket, különben kipusztult volna az egész WeMúr nemzetség. Aztán szépen évről-évre lassan újabb fák nőttek a bundaerdők helyén. Ezek is szépek voltak, de már nem olyan csodások, mint a bundafa.

Ez az egy fa itt áll most is, és a többi fával ellentétben soha sem beszél, soha sem suttog. Csak áll némán. Még azt is beszélte a nagyapám, hogy annak idején kétféle bundafa volt: egy élénkebb zöld, a másik pedig ilyen barnás, mint a mi fánk. Az erdőben összekeveredve álltak, az egyik élénk zöld után jött a barnás. Csodálatos képet mutattak, mintha zöldesbarna takaró fedné be a domboldalakokat, de sajnos eltűntek.

Aztán megnőttek a mostani erdők, és az ilyen kemény lombú bokrok. Rájöttünk, hogyan lehet ezekből a levelekből levlentyűt készíteni, és onnantól kezdve nem sokat gyalogoltunk, csak a mi családjunk. Fakéreg házakat építettünk, a hideg és a szél ellen, de bundafában lakni teljesen más volt. Ezért tanították az öregek, hogy vigyázzunk rá nagyon. Néha eljövünk hozzá, bebújunk az ágai közé, de bántani nem szabad.

Hát ennyi a történet a bundafáról. De a MiszTíkfáról soha sem mesélt.

Mire befejezte a történetet, nagy huppanást hallottak és némi szitkozódást.

- A fene essen ebben a nagy dögnehéz könyvbe! Nem fér bele a hátizsákba, akkora! És a végén még elázik, GaraBonc meg irtó mérges lesz, ha valami baja történik. Mi a fenéért ajánlkozom mindig ilyesmire, aztán majd engem szid a végén mindenki - hallatszott az alvófű felől.

- Megjött NyirKos - mosolyodott el ManGic. - Gyertek, segítsünk neki!

Együtt bevitték a nehéz, vaskos levelekbe csomagolt könyvet a bundafa alá.

- Lehet, nem a legjobb ötlet volt idehozni ezt a könyvet? - kérdezte Bársony-Fény, miközben megpróbálta lesöpörni az esőcseppeket a könyv fedeléről.

- Most vészhelyzet van - felelte MorGonc -, de azért próbáljuk leszedni róla a vizet.

- Nem is ázott el! - mondta SzoTyola. - Egész jó kis csomagolást készítettél, NyirKos.

És ekkor odabújt mind az öt kicsi alak a nagy régi könyv elé, hogy belekukkant-hasson, hátha látnak valami rajzot, valami utalást arra, hogy honnan is jön a MiszTíkfa?

10. A Nagykönyv, aminek betűi csillognak a WeMúrok szemében

Ahogy ott lapozgatták a poros, szürke, kicsit néhol maszatos lapokat, nézegették a szebbnél szebb képeket a bundafáról, ManGic egyszer csak felkiáltott:

- SzoTyola, BETŰK VANNAK A SZEMEDBEN!

- Micsoda, ne hülyéskedj már! - szólt vissza SzoTyola, de akkor már mindannyian őt bámulták.

- Komolyan! Hidd el! Ha nem hiszed, nézd meg magad a pocsolýában! - mondta elképedve BársonyFény.

SzoTyola erre felugrott és kirohant az első kristálytisza vízű pocsolýához. Közben elállt a vihar, egyik percről a másikra. Belenézett a vízbe és csak bámulta a tükörképét. Majd egyszerre elkezdte mosni az arcát, majd újra belenézett a vízbe, és tehetetlenül nézett hol a barátaira, hol a tükörképére.

- NYUGODJ MEG! Nyugodj meg! - futott oda hozzá ManGic, de ebben a pillanatban SzoTyola ránézett... ééééés nem jött ki hang a torkán. Csak mutogatni tudott ManGicra, aki szintén belenézett a pocsolýába.

- Jééééé! Olvasni tudok a szememből! Milyen vicces!

Ekkor jutott szóhoz végre SzoTyola:

- Ez nem vicces, ez egyáltalán nem vicces! Betűk villognak a szemünkben, és nem látom, csak a pocsolýában. Egyáltalán nem vicces! - ismételte.

- Miért nem vicces? - kérdezte ManGic. - Csak egy tükör kell és tudok olvasni, mekkora ötlet!

- Gyertek csak ide! - lépett melléjük MorGonc. - Hihetetlen, betűk villannak fel a szemetekben. Nem látjátok, ha csak úgy bármerre néztek? - kérdezte.

- NEM. NEM látok semmit - mondta mogorván SzoTyola.

- Gyere, nézz bele a pocsolýába, látod magad és tudsz olvasni a saját szemedből - hívta ManGic.

Mindketten megbabonázva betűzgették, amit a pocsolýában láttak a saját szemükben.

- Figyelj! Ha pislantasz egyet, új betű tűnik fel - mondta kicsattanó örömmel ManGic.

- **m**, pislantok egyet, **i** - kiáltotta. Majd már csak pislogott, és olvasta a betűket:

- **e**

- **l**

- **ő**

- **t**

- t
- semmi
- f
- e
- l
- k
- e
- l
- semmi
- a
- semmi
- H
- o
- l
- d

A többiek is mind köréjük gyűltek, és szépen mindannyian rájöttek, hogy a betűk ott csillognak mindenki szemében. Csak rá kellene jönni, miről is szól az üzenet, merthogy valami furcsa üzenet, az nem kétséges.

Közben egyre sötétebb lett, leszállt az este, és ők mind ott álltak, betűzgették a szavakat, nem sok sikerrel. Csak pislogtak és betűzgettek, és volt, aki grimaszolt is hozzá. Szóval igencsak jól elszórakoztak. Végül is a WeMúrok igen vidám népek, mint láthatjátok.

- NA, CSÖND LEGYEN EGY PERCRE! - kiáltotta el magát SzoTyola, amikor ráunt a grimaszolós pislogásra. - Mi lenne, ha egyesével olvasnánk fel a betűket? Egyvalaki álljon oda csak a pocsolyához, olvassa, amit lát, mondjuk NyirKos.

- Miért pont én? - kérdezte NyirKos - én mindig bajban vagyok a betűkkel, tudjátok. Keverem a b-ét a d-ével, az a-t az á-val, az e-t az é-vel, az ö-t az ő-vel és az o-val, no meg az ó-val... - Folytassam????

- Jajj, NyirKos, ne izélj már. Senki sem fog kinevetni! De ha akarod, felolvasom neked, csak szép egyenletesen pislogj! - mondta BársonyFény és elkezdte olvasni.

- a-semmi-b-e-t-ű-s-semmi-l-e-v-e-l-e-k-e-t,-semmi-m-i-e-l-ő-t-t-semmi-f-e-l-k-e-l-semmi-a-semmi-H-o-l-d-!-T-é-p-j-é-t-e-k-semmi-l-e-semmi-a-semmi...

Egy párszor még felolvasta, amikor felkiáltott MorGonc és a homlokára csapott:

- TÉPJÉTEK LE A BETŰS LEVELEKET, MIELŐTT FELKEL A HOLD!

- Jéééé, tényleg! - csodálkozott mindenki. Majd elolvasták mindenki betűit és rájöttek, hogy mindannyiuk szemében ugyanazok a betűk villognak. Sőt, NyirKos is felolvasta BársonyFény betűit, és egyszer sem tévedett.

- Jóóó, akkor ugrás a MiszTíkfára - kiabálta SzoTyola nagy vidáman, és egy ugrással felkapaszkodott volna a fára, ha nem huppant volna azonnal vissza az alvófűre, vagyis a puha mohaszőnyegre.

- No fene! Ez csúszik, nemcsak misztik, csúszik - mondta viccelődve, miközben megsimogatta a fenekét. Azon, hogy leesett, egyáltalán nem akadt ki, szemben a szemében villogó betűkön. Van ilyen.

Közben NyirKos is megpróbált feljutni a fára, meg sorban mindenki, de nem sikerült.

Mondhatnátok: no, most előkaphatták volna a levlentyűt, hopp fel a szélbe, körülrepülik a fát, letépkedik a leveleket, aztán annyi.

Ja, csak éppen teljes szélcsend volt.

11. A gombatrambulin

Ahogy megpróbáltak felmászni a fára, vagy felugrani a levelekért a WeMúrok, eléggé vicces látvány nyújtottak. Hol ez, hol az esett fenékre, de igazándiból nem adták fel a dolgot. Sok mindent el lehet mondani a WeMúrokról, de hogy valamit feladnak, na azt nem.

- Hát ezzel semmire sem megyünk - állapította meg ManGic.
- Magasabbat kellene ugrani - jegyezte meg BársonyFény.

A gombatrambulin, amit Csilla talált ki és le is fényképezett

- A GOMBATRAMBULIN! - mutatott ManGic arra a rakás barna gombára, ami a Misztíkfa közelében nőtt, vagyis a Misztíkfa nőtt ki a gombák közelében.
- Na, azt neeeeem. Én nem ugrálok a gombákon - jelentette ki MorGonc. - Még a végén kitörök az egyik fogam, vagy egy másik, esetleg egyik is, másik is, úgyszincs már sok belőlük. Ugráljatok csak ti! Majd én irányítalak benneteket, merre is vannak azok a betűs levelek.

Azzal elkezdődött az igazán nagy ugrabugrálás a színes levelekért: a levélvadászat.

A gombatrambulinon gyakran ugrálnak a WeMúrok. Szeretnek egyik gombáról a másikra ugrani, vagy csak felfelé, mindenféle szaltókat, buk fenceket bemutatva. Csak úgy lobog a hosszú farkuk. Néha elkapják egymás farkát a levegőben, jó nagyot rántanak a másikon, más irányba húzva az illetőt.

Most is ki szaltózott, ki csak reppent, de mind élvezték a dolgot, bár már egészen besötétedett, igaz, a Hold még nem kelt fel. Szerencsére nem kellett vak-sötétben pattogniuk, mert a Misztíkfa halványan világított, így láthatták, mit is kéne elkapniuk, ráadásul elkezdett halkán zenélni is a fa. És akár hiszitek, akár

nem, jó kis ütemes hipp-hopp zenét sugárzott, mint egy rádió, amire pont jól lehet pattanni.

- Le-het-ne hangosabb is! - jelentette ki BársonyFény.

A sok-sok ugrálás közben sikerült jó sok betűs levelet megszerezni, amit MorGonc elé dobtak a földre. Kettő viszont nagyon rossz helyen volt. Az M és a T.

- Lassan felkel a Hold! - kiabálta a pattogóknak.

- Na, akkor meg kell próbálnunk, hogy ManGic és BársonyFény oldalra ugranak, NyirKos és SzoTyola meg visszarántjátok őket a farkuknál fogva, hogy ne essenek az alvófüre.

- Jóóó, csak már alig kapunk levegőt - lihegték. - Muszáj egy pillanatra megállni.

- De nézzétek, fel fog kelni a Hold! - válaszolta az erősen fújató társaságnak.

- Oksi, rugaszkodjunk neki még egyszer! - állt fel elcsigázottan ManGic. - Nincs már sok erőm, de megpróbálok még egy nagyot ugrani. NyirKos, ránts vissza!

Azzal elrugaszkodtak egy utolsót, és sikerül elkapni a két hiányzó levelet is.

Most ott a kupacnyi levél szép kacskaringós betűkkel MorGonc lába előtt, aki szépen megpróbálja sorbarendegetni, míg a többiek körülötte ülnek és megpróbálnak levegőhöz jutni.

- Na kész! És most? - nézett kérdően barátaira.

- Hát, mit tudom én - lihegte NyirKos, miközben a Hold lassan kezdett emelkedni és bevilágította a MiszTíkfát és az öt kis alakot.

Ahogy a holdfény ráesett a kirakott levelekre, szépen felemelkedtek és ott libegtek az orruk előtt, majd levéllépcsővé alakulva a levegőben utat mutattak a különleges fa felé. Az első sárgán csillogó M hívogatta őket a pirosan fénylő k-ig a fa törzse felé, valamiféle ajtót mutatva.

- Akkor vágjunk bele? - kérdezte SzoTyola, a levélútra mutatva, a többiektől.

- Hát a mai kalandok után, miért ne? - válaszolta MorGonc.

- Csak kerítsünk valami kaját, mert mostanra kilyukad a gyomrom - tette hozzá NyirKos.

- És a könyvet tegyük biztonságba. Végül is, nem hagyhatjuk csak itt az alvófü közt! - mutatott a fűben hagyott régi könyvre ManGic.

- Na, akkor én hozok valami sütit otthonról - mondta BársonyFény, és már fel is állt a levlentyűre, és ebben a pillanatban felerősödött a szél. Úgy látszik, a MiszTíkfa értette a WeMúrok beszédét. Mire a többiek kicsit összeszedték magukat, már vissza is ért egy nagy csomagnyi sajtucival, ami teljesen olyan, mint nálunk a pogácsa, és öt üvegnyi moppal.

- Hát akkor mehetünk? - kérdezte.
- És a könyv? - kérdezett vissza ManGic kicsit tanácstalanul.
- Én nem cipelem - jelentette ki NyirKos.
- Hááááát - emelte fel a földről MorGonc. - Ez tényleg bitang nehéz. Miből van?
- kérdezte és közben a misztikusan csillogó levelek felé fordult, megérintve a sárga M betűs levelet.
- Hát ez összement. Akkor viszem - jelentette ki NyirKos, és a megdöbbenve bámuló MorGonc kezéből kiszedte az aprócska zsebkönyvet, majd betette a hátizsákjába.
- Mehetünk! - jelentette ki, és már fel is lépett az első lépcsőfokra.

12. Gyalogút a fában

Mielőtt elmesélném, hogyan indultak el a lebegő levéllépcsőn a MiszTíkfa felé, szeretném elmondani, milyen is volt ez a fa. Azt már tudjátok, hogy gyorsan nő, gyorsabban, mint a gomba, színesek a levelei, csúszós, nem lehet megmászni, halványan világít és halkán szól a zene körülötte, nemcsak hipp-hopp, hanem mindenféle, legtöbbször misztikus, lágy zene. De azt még nem mondtam el, hogy a fa törzse és ágai zöld színűek és legfőképpen egy jádekőre hasonlítanak, azzal a különbséggel, hogy rugalmasak valamennyire.

E felé a fa felé indult el ez a kicsi társaság, óvatosan lépkedve a levéllépcsőn, ami enyhén ingadozott a levegőben, akár egy csónak a vízen. Amikor NyirKos felért a legfelső levélre, megpillantotta tükörképét a fa törzsén, amint belép a fába.

- Hát akkor lépünk be! - szólt és eltűnt. A többiek mind követték. Amikor átléptek, egy kicsiny alagútban találták magukat, amiben pont elfértek állva, és teljesen szabályos volt, mintha egy nagy kukac rágtá volna kerekre. Belül már nem világított semmi, csak az ajtó felől szűrődött be az a fény, amit a fa sugárzott.

- Hozott valaki gyertyát? - kérdezte ManGic, ahogy ott ácsorogtak, de mindenki rázta a fejét tanácstalanul.

- Ki lehet innen menni? - kérdezte SzoTyola, és hátrafordulva kikerekedett szemmel nézte, ahogy az utolsónak jövő MorGonc begyűjti az összes színes levelet maga mögül, majd belép a fába, és kinyúlva felszedi az utolsó piros levelet is. Ezzel az ajtó bezárult, és a levelek világítottak halványan a kis csapat számára.

- Na válasszatok! - mondta nevetve MorGonc. - Jó, ha van mindenkinnél egy ilyen levéllámpás.

Ezzel elindultak a folyosón előre. Legelől NyirKos tartotta a maga levelét, legvégén MorGonc a sajátját, és a maradék kettőt szépen elhajtva betették a hátizsákba, mert ki tudja, lehet, hogy szükségük lesz még rá.

Hosszan gyalogoltak, de egyre lassabban vánszorogtak. El is fáradtak, mert egyrészt nem nagy gyaloglók a WeMúrok, mint már mondtam, másrészt igazán későre járt.

- Hát lehet, hogy aludni kellene egyet! - mondta egy óriásit ásítva BársonyFény.
- Nagyon későre jár.

- Végül is igazad van! - válaszolták a többiek. Ezzel leheveredtek a kicsit nyirkos földre, de őket ez nem igazán zavarta, hozzászoktak a vízhez, nedvességhez, és megpróbálták a hátizsákra hajtani a fejüket, amikor megszólalt ManGic:

- Én nem tudok világosságban aludni!

- Jó, akkor csavarjuk össze a leveleket! - ajánlotta SzoTyola. - De aludjunk már!

Összezsavarták, eltették a leveleket, és már várták, hogy következőként ki fog valami kívánsággal előállni. Mondjuk: most meg sötét van, rámfeküdtél, nyomja a lábamat a kisujjad, hangosan szuszogsz, és hasonlók, mert ismerték egymást, de ekkor ManGic felkiáltott:

- Nézzétek a barlang falát, apró világító pettyek mindenhol - mutatta, amit persze nem látott senki a sötétben, csak a gombostűfejnyi pontokat, ahogy halványan derengtek, mint megannyi apró csillag.

- Mi ez? - kérdezte ManGic.

- Majd ha felébredtünk, megnézzük. Most ne nyomozzunk tovább! - válaszolták a többiek.

Ezzel mindenki a hátizsákjára hajtotta a fejét és elaludt.

13. A piciny CsillagLények

Amikor MorGonc felébredt elsőnek, már nyúlt is a világító leveléért, de megállt a keze a hátizsák csatján. Halk, suttogó hangokat hallott. Megpróbálta még jobban hegyezni a fülét, vajon miről is beszélgethetnek azok a valakik? A feszült figyelemben egy vékonyka, de csudaszép hang belekezdett egy történetbe, ami arról szólt, hogyan utaznak a vándorok a MiszTíkfa belsejében az egyikféle WeMúr világból a másikba. Elmesélte, hogy aki belép a fába, annak csodálatos utazásban lehet része messzi tájakra. Miközben hallgatta a kis hangot, érezte, hogy moccannak a többiek.

- Psssszt, hallgassátok, mit mesélnek! - suttogta a fülébe a mellette fekvőknek. - Add tovább!

Így felébredt az egész társaság, és csendben fülelték a furcsábbnál furcsább alakokról szóló történeteket. Az egyik szereplő gyanúsán hasonlított GaraBoncra.

- Neeem, szeeereeteem, haaa haaaallgaaatooooónaaaak! - szólalt meg ekkor egy másik hangocská.

- Jajj, bocsánat! Csak olyan érdekesekeket meséltek - szólalt meg ekkor MorGonc, aki közben fülig pirult, bár ezt senki sem látta a sötétben.

- WeMúrok vagyunk, én MorGonc. Sziasztok! Bár nem tudom, kik is vagytok. Nem látalak benneteket, csak a hangjaitokat hallom.

Erre szépen sorban bemutatkozott az egész társaság a valakiknek, és várták a választ, ami elsőre kicsiny kuncogás volt.

- Mii iitt lóóóguuuunk feeelleteeteeteek - szólt elnyújtva az előző hangocská.

- De hol? - kérdezte most már türelmetlenül NyirKos.

- Hát a világító pontok vagyunk - hadarta erre egy másik hang.

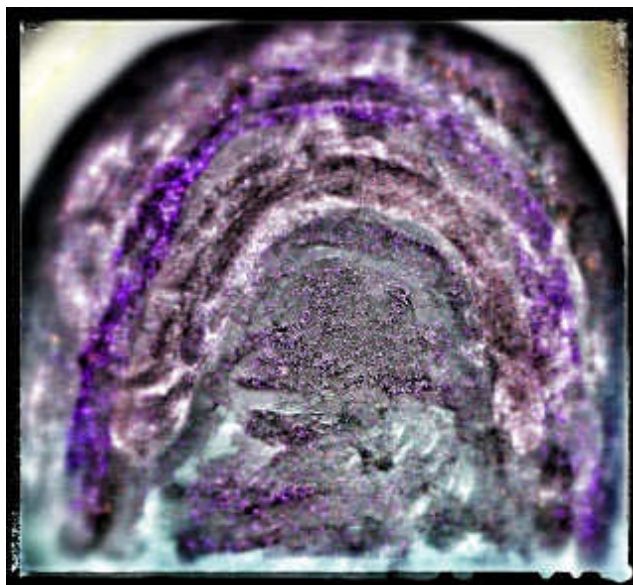
- Kik vagytok? - kérdezte erre kíváncsian ManGic.

- CsillagLények vagyunk - visszhangozta erre az egész járat. - Itt élünk időtlen idők óta a MiszTíkfában. Vegyétek elő a leveleket! Akkor látni fogtok.

Erre előkapták a levéllámpásokat, és csodálkozva nézték meg a járat faláról lecsüngő apró kukackákat.

- Ezek csak kis kukacok, nem is CsillagLények! - állapította meg SzoTyola.

- Psssszt, nem kell megsérteni senkit - suttogta kicsit kuncogva ManGic, - végül is világítanak a sötétben.

- De mit csináltok itt? - kérdezte erre BársonyFény hangosan.
- Mi tartjuk tisztán a MiszTíkfa járatait, hogy lehessen utazni benne - válaszolta újra az elnyújtva beszélő hangocska.
- Utazni??!!! - kérdezte SzoTyola.
- Hát persze! - válaszolta most a hadaró. - Ebben a fában utazni lehet a Föld egyik pontjáról a másikra.
- Hova? - kérdezte erre NyirKos.
- Ahova szeretnél - válaszolta ugyanaz a hang.
- Ezen eléggé meglepődött mindenki, szóhoz sem jutottak. Ekkor MorGonc kérdezett hirtelen egyet:
- Akkor mi most merre megyünk tulajdonképpen?
- Pontosan a tengeri tűzhányó lábához - válaszolta most egy harmadik, szintén furcsa hang.
- Hovááá??? - kérdezett újra NyirKos.
- Mondtuk: a tenger alatti vulkán lábához - felelték nyugodtan a kukacok, bár a CsillagLény mégiscsak szebb név, mint a kukac.
- Az nem jó, az nem jó. Az nagyon rossz - válaszolták a WeMúrok. - Mi nem vagyunk tengeri élőlények.
- Akkor forduljatok vissza és menjetek el a hatodik elágazásig, majd forduljatok balra, a következőnél jobbra, az ezerharmadiknál balra, majd a kétszáztizenediknél jobbra, a hétszázhetvenhetediknél, ööö elfelejtettem... - felelték kórusban a kis hangocskák.

- Tessék? - kérdezett vissza döbbenten BársonyFény. - De hiszen nem is láttunk elágazásokat.

- Ott van egy, nem messze - mondta erre újra az elnyújtott hangocska, kicsit megsértődve.

Ekkor MorGonc vette át a szót, csendre intve a társait, akik már kezdtek nevetgélni ezen a lehetetlen helyzeten.

- Kedves CsillagLények, szeretnék megkérni Titeket, mutassátok az utat nekünk.

Enyhe morajlás futott végig az alagúton.

- Ez a nagyon udvarias idegen CsillagLénynek hívott minket, nem kukacozott le. Merre szeretnél eljutni? - kérdezték a kis kukacok.

Ekkor némi vita tört ki a WeMúrok közt, mindenki elmondta a maga véleményét. Ki haza, ki valami ismeretlen szigetre, ki a legmagasabb hegycsúcsra vágyott. MorGonc megint gondolt egyet, és csöndre intette a társait.

- Kedves CsillagLények, nem tudjuk eldönteni, hová szeretnénk menni, mert nem igazán tudjuk, hova érdemes. Leülünk és megbeszéljük.

- Jóóóóó, bár szívesen ajánlunk egy izgalmas úticélt, ha érdekel benneteket - mondta a hadaró hangocska.

- Hová??? - kapott bele a beszéd végébe NyirKos.

- Hát a Föld túlsó oldalára - szólt a válasz.

- Ott nincs tenger? - kérdezte kissé gyanakodva BársonyFény, mert ő szeretett a legkevésbé úszni.

- Niiiiincs, niiiiincs, niiiincs - válaszolták -, csak egy kicsit másféle világ. Ott is pont ilyen hosszúfarkúak laknak, mint ti.

Ezen teljesen megrökönyödtek a WeMúrok, és néztek egymásra döbbenten. Máshol is élnek WeMúrok? Erről végképpen nem hallottak. - Hogy lehet ez? - kérdezték egymástól.

- Hát akkor nézzük meg azt! - lelkenedett SzoTyola.

- Elvezettek? - kérdezte MorGonc, amire hosszan felhangzó igen volt a válasz.

Így elindultak a kukackák irányítása alatt ebben a hosszú, szerteágazó alagútban a világító levelekkel. Felfedezték, hogy valóban sok folyosó vezet erre is, arra is, bár a bejáratokat nem könnyű észrevenni. A piciny hangocskák vezették, irányították őket, merre kell elfordulni: jobbra vagy balra.

- Most forduljatok balra - mondták újra a hangocskák, amikor NyirKos egy pillanat alatt eltűnt a szemük elől. - Neee, nem arra, balra! - de már késő volt. Hihetetlen sebességgel csúszott lefelé.

- NyirKos! NyirKos! - kiabálták a többiek.

- Hogyan fog onnan kijönni? - kérdezte aggódva ManGic. - Miért nem szóltatok, hogy vigyázzon?

- Majd egy-két év alatt kikeveredik - válaszolták a kis lények.

- Na, ne már! Egy-két évet nem várhatunk itt! - mondta kifejezetten mérgesen ManGic.

- Akkor csússzatok utána! - válaszolták.

- De akkor mi is egy-két évet fogunk bolyongani - válaszolta nekik BársonyFény.

- Neeeeem. Neeeeem - visszhangozták a kukacok. - Onnan is el lehet jutni, ahová igyekeztek, csak ide fel visszajutni telik egy-két évbe.

- Akkor megyünk! - és sorban ugrottak NyirKos után. - Ihaaaa! Juhéééé! - sikították, ahogy száguldottak lefelé, majd egy kis tóba pottyantak.

NyirKos már a parton várta őket és csavarta a vizet a farkából, miközben ezt mondta:

- Hát ezek a kukacok jól megcsúszdáztattak minket.

Újra kis kuncogás futott végig a folyosókon.

- Csak ne viccelődjünk ilyenekkel! - mondta most picit mérgesen MorGonc.

- Ez volt a leggyorsabb út! - kuncogott egy hangocska. - Bocsánat.

Ha hiszitek ha nem, ezek a piciny lények elég hóbortosak voltak, és néha még el is tévesztették az irányt. Futottak még két teljesen felesleges kört, ami kezdett feltűnni a WeMúroknak.

- Biztos, jó irányba haladunk??? - kérdezték.

- Ja nem! - válaszolták a kis lények.

- Na, ne viccelődjünk ilyenekkel, mert már térdig kopik a lábunk! - háborodott fel SzoTyola. - Szeretnék már kijutni a napfényre!

- Csak nem azon mulattok éppen, hogy fel-le bolyongunk? - kérdezte gyanakodva NyirKos.

- Na jóóó, akkor most forduljatok balra és itt is vagytok! - visszhangozta a folyosó. - Végre nem vagyunk egyedül, és olyan jó volt veletek beszélgetni, meg néha mi is tévedhetünk - mondták nevetve a vékony hangok.

- De ez össze-vissza mászkálás és nem beszélgetés! - mérgelődött ManGic.

- Majd mindjárt visszaminősítünk kukacoknak benneteket, kis CsillagLények - jegyezte meg epésen BársonyFény, és most a WeMúrok vigyorodtak el.

Így végül is sikerült eljutniuk az egyik folyosó legvégebe, ahol már csak rá kellett jönniük, hol is lehet a kivezető kapu, no meg hogy hogyan működik. Így tanulták meg ezen a napon a WeMúrok, hogyan kell közlekedni a MiszTíkfában, nehogy véletlenül rossz helyen lyukadjanak ki, vagy ami még ennél is rosszabb: eltévedjenek. Megállapították, hogy néha azért jó meghallani mások szavát, ami a végén segít az útkeresésben, még ha kicsit habókosak is az illetők.

14. WeMúrházán

Ahogy ott álltak a folyosó végén kicsit tanácstalanul a leveleikkel, a világítós kukacok megszólaltak:

- A leveleket szedjétek elő!
- Ja, tényleg - ezzel megérintették a barlang falát a WeMúrok.
- Mind kell! - visszhangozta ekkor a folyosó.
- Ohh! - kapta elő a hátizsákjából MorGonc a hiányzó kettőt.

A levelek elkezdtek lebegni, megnyílt az ajtó, és újra felépült a levéllépcső, csak lefelé. Szépen sorban mindannyian kiléptek a fából, ami pontosan ugyanolyan volt, mint a bundafánál. Amikor mind földet értek, valami ismeretlen helyen találták magukat, ráadásul éjszaka volt. Elég hideg, de nem fújt a szél és nem is esett az eső. MorGonc visszafordult, gondolt egyet, és gyorsan felszaladva a lépcsőn, fentről lefelé összegyűjtötte újra a leveleket.

- Jóóók lesznek ezek még valamire - állapította meg, miközben szépen össze-csavargatva eltette mindet. A többiek meg csak bámultak tátott szájjal, és nézték az ismeretlen helyet. Mögöttük még világított a MiszTíkfa, halvány fényt vetve az apró sárga házikókra, amik piros tetővel sorakoztak körben. Középpütt egy érdekes kút állt.

- De érdekes hely! Itt is laknak WeMúrok, ezekben a házakban? - kérdezte ManGic.

Városi kút Veresegyház közepén, ahol angyalok muzsikálnak

- Milyen késő van! - jegyezte meg BársonyFény. - Minden sötét. Mindenki alhat.
- Nézzétek azt a kis házikót! Világít az ablaka! - mutatott a legszélső épületre ManGic.

- Kopogjunk be! - indult is el NyirKos.

- Nézzétek, a MiszTíkfa! - szólt a többiek után MorGonc.

Mindannyian visszafordultak, és látták, hogy a zöld fa egyre halványabban világít, elkezdi bezárni a leveleit, láthatóan zsugorodik, egyre kisebb lesz.

- Akkor most itt ragadunk? - kérdezte SzoTyola.

- Itt vannak a levelek! - mutatott a hátizsákjára MorGonc. - Kopogjunk be abba a házikóba! Majd meglátjuk, mi lesz - ajánlotta, és elindultak mindannyian a barátságosan világító fény felé.

- Hát nincs valami meleg itt! De legalább nem fúj a szél. Milyen évszak lehet? - kérdezte megborzongva BársonyFény.

- Nem tudom - válaszolta elgondolkodva MorGonc -, de teljesen másnak tűnik, mint nálunk.

Közben eljutottak az utolsó házig, aminek még világított az ablaka. Mielőtt bekopogtak volna, bekukucskáltak az ablakon. Nem jutottak szóhoz. Valaki ismerős ült az asztal mellett és moppot ivott.

„Ez lehetetlen!” felkiáltással NyirKos kopogtatás nélkül berontott a kis házba.

- NyirKos! ManGic! BársonyFény! SzoTyola! MorGonc! - kiáltotta a ház tulajdonosa. - Csukjátok be az ajtót! Kimegy a meleg!

- GaraBonc! - kiabálta az öt kis alak, miközben MorGonc behajtott az ajtót. - Hogy kerülsz ide? - kérdezték.

- Ti hogy kerültök ide? - kérdezte rég nem látott barátjuk.

- A MiszTíkfaban utaztunk! - válaszolták.

- Gondolhattam volna! De üljetek le! Igyatok egy pohár moppot! Éhesek vagytok? - hadarta GaraBonc.

- Nagyon! - felelte az elcsigázott társaság.

- Hát akkor terítsünk meg! Hozok ennivalót! Sajnos levesem nincs, nem is ettem olyan finomat, mióta itt vagyok, mint amit BársonyFény főzött mindig - felelte, miközben megnyalta a szája szélét.

- Megnézem, mi van a kamrában! - perdült a konyha felé BársonyFény, maga után vonszolva ManGicot, és mire elpakolták a többiek az asztalt, már érezték is az ínycsiklandozó illatokat. Nem telt bele sok idő, BársonyFény sugárzó tekintettel tette le a főztjét barátai elé.

- Itt a leves, szedjétek!

Aztán leültek a krémleves mellé, és miközben kanalazgatták, szépen elmesélték egymásnak, hogyan is kerültek ide.

- Hát akkor mindannyian ugyanazt az utat jártuk be - mondta GaraBonc. - Csak sajnos van egy nagy baj: azóta nem láttam a MiszTíkfát, mióta eltűnt, és ez bizony már két éve volt.

- Lehet, hogy két évente nő? - kérdezte SzoTyola.

- Sajnos nem tudom - felelte GaraBonc. - A régi könyvemot otthon felejtettem a polcon a kis házamban.

- Erre gondolsz? - mosolyodott el NyirKos, miközben odanyújtotta a zseb-könyvet a hátizsákjából.

- Neem! Sokkal nagyobb volt. Nem emlékszel? - válaszolta fejét ingatva.

- Ezen talán segíthetünk - lépett oda MorGonc egy színes levéllel, és megérintette a könyvet, ami elkezdett nőni.

- Összegyűjtöttétek a leveleket? - csodálkozott el GaraBonc.

- Igen és elhoztam - büszkélkedett MorGonc.

- Hát ezt nagyon jól tetted! Én elfelejtettem. Még a könyvemért sem mentem vissza, mielőtt beléptem volna fába, amiben olvastam már róla. Csak mentem, mentem, annyira megbabonázott. Nem is tudtam szólni nektek. Nagyon felelőtlen voltam. Így itt is ragadtam, miután véget ért az utazásom. Vártam, hátha egyszer újra kinő. Eleinte minden este elmentem megnézni, de nem történt semmi. Végül megépítettem magamnak ezt a kis házat, mert nem lakhattam folyamatosan az új barátaimnál, akik közben befogadtak. Nem tudom, hogy működik pontosan a MiszTíkfa, de a színes levelek kellene az utazáshoz, mint ti is láttátok. Talán valahogy elő is lehet hívni velük a fát, mintha meséltek volna ilyet a CsillagLények - mondta elgondolkodva GaraBonc.

- Nem kéne végre aludni? - vágott közbe BársonyFény. - Úgy elálmosodtam a vacsorától, alig tudom nyitva tartani a szemem. Egész nap gyalogoltunk és olyan finom meleg is van itt benn - mondta, miközben hosszan pislogott.

- Hát igen! Itt WeMúrházán, nagyon jó kis házakat építenek. Ügyesen szigetelik a falakat és a tetőt! Nem megy ki a meleg éjjel, pedig már itt az ősz - válaszolta a félig alvó barátainak GaraBonc.

- Itt ősz van októberben? - élénkültek fel újból a többiek. - Nem tavasz?!

- Igen, igen. Lassan itt a tél, akkor még hó is lesz - mondta GaraBonc.

- Az micsoda? - kérdezte NyirKos.

- Majd holnap elmesélem! Meg mindent! Most feküdjetek le! - azzal kinyitott egy ajtót, ami egy kis barátságos szobába vezetett, és előszedett öt matracot. Végül lassan elcsendesedett a házacska, csak abban a szobában pislogott a kandalló és egy gyertya, ahol az imént még beszélgettek. Egy kis alak görnyedt a régi könyve felé, és olvasta sorról sorra.

15. Levikopterezzünk együtt!

A sárga, piros-tetejű házikó :)

Amikor reggel felébredt mindenki a sárga, pirostetős házikóban és kitörölték a csipát a szemükből, megéreztek a mopp illatát. Leültek az asztalhoz, merengve néztek kifelé a verőfényes napsütésbe.

- Hmm, milyen fura máshol felébredni. Soha sem jártam még más városban, csak SzélÁrnyékfalván - jegyezte meg BársonyFény.

- Hát bizony, hiányzik a régi kis szeles házam - mondta GaraBonc. - Kedves ez a házikó, de jó lenne otthon lenni. Igaz, ha hazajuthatnánk, biztosan átalakítanám a GaraBonclakot. Nem is kell hozzá semmi különös. CickaFark és EbAdta megtanították.

- Milyen különös neveik vannak az ittlakóknak - jegyezte meg ManGic.

- Nem is fúj a szél! Hogyan közlekednek az itteniek? - kérdezte NyirKos, hirtelen témát váltva.

- Levikopteren! - jött a válasz, de nemcsak GaraBonctól, mert ekkor két másik ismeretlen WeMúr is belépett a házba. - Sziasztok! Üdvözlét minden kedves új jövevénynek itt WeMúrfalván!

- Levikopteer? - kérdezte SzoTyola. - Az meg mi a csuda?

- Megmutatjuk, gyertek ki velünk! - válaszolta a két ismeretlen, akik CickaFark és EbAdta névre hallgattak. Így kitódult az egész kis kompánia a ház elé, miközben mindenki bemutatkozott mindenkinek, mert tudnotok kell: a WeMúrok ezt nagyon fontosnak tartják. Mondhatnánk udvariasságnak is, vagy figyelmes-ségnek, esetleg kíváncsiságnak. Végül is a lényeg: ők úgy gondolják, csak akkor tudsz igazán jól beszélgetni a másik WeMúrral, ha megismered, és ez ott kezdődik, hogy bemutatkozunk és köszönünk egymásnak.

- Micsoda különleges szerkezet! - járta körbe izgatottan NyirKos a ház előtt heverő levélkütyüt. - Ez a levikopter? Hogyan működik? - sorolta a kérdéseit, miközben fel is ült rá, hogy kipróbálja.

- Azt a kis pöcköt kell benyomni, hogy elinduljon - mutatta EbAdta, amire NyirKos már be is indította a kis motort, ami megforgatja a propellereket. Halk zümmögést hallottak, és NyirKos már a levegőben is volt.

- NEM ROSSZ! NEM ROSSZ! - kiáltotta le a földön maradottaknak.

- Hát te aztán értesz a repüléshez! - kiáltotta fel CickaFark, mert közben EbAdta is felszállt a másik levikopterrel, és NyirKos mellé szegődve szépen körberepültek a sárga házikókat. Útközben megbeszélték, milyen pinduri motor hajtja a levikoptert, mi a működési elve, hogyan kell készíteni, melyik a legjobb levél hozzá, pontosan ahogyan a műszaki-szakik szokták, amikor végre együtt vannak.

- Hát ezek teljesen egymásra találtak! - jelentette ki BársonyFény.

- Jól összeillenek, az biztos - mosolyodott el ManGic is és a többiek is, miközben nézték barátaikat, akik szépen lassan lebegve köröztek a levegőben. A levikopter nem gyors jármű, csak szépen komótosan száll, de aki érti a módját, hogyan kell irányítani, az ha lassan is, de mindenhová eljut vele szélcsendes időben. Mert azt el kell mondanom, hogy a levikoptert szélcsendes időben lehet használni igazán, esetleg apró szélben, még szellőben elképzelhető, no de szélviharban használhatatlan.

Ebben a pillanatban egy apró szellő megingatta NyirKos levikopterét, kisebb frászt hozva a földről bámuló barátaira és az újabb WeMúrokra, mert ekkorra már összegyűlt WeMúrháza összes lakója a főtéren.

- Uhhhh, ez a levikopter nem szereti a szelet! - kiáltotta NyirKos.
- Szálljunk le! Mindjárt felerősödik a szél és elsodorhat messzire. Akkor meg aztán várhatunk, míg eláll, vagy gyalogolhatunk! - mondta fanyalogva EbAdta, mert ő is szeretett repkedni, no de gyalogolni azt aztán nem. De már késő volt, egy hirtelen jött fuvallat felkapta a két levikoptert és átreppentette a túlsó domb tetejére.
- Most mi lesz velük? - kérdezte kétségbeesetten CickaFark.
- NyirKos miatt ne aggódj! - felelte nevetve ManGic. - Ő tartja a levlentyűzés WeMúr rekordját. A legnagyobb viharban szokott repkedni.
- Na jóóó, de onnan a dombról csak holnap reggelre fognak tudni hazajönni, mert ma egész nap fújni fog a szél - szólt bele a beszélgetésbe egy egészen aprócska WeMúr, aki CsillagEső névre hallgatott.
- Ne aggódj! - simította meg CsillagEső vállát ManGic. - Lefogadom, valamit kitalálnak, hogy gyorsabban visszajussanak - és kacsintott is egyet az aggódó CsillagEső felé.
- Sokat szokott fújni nálatok a szél? - tudakolta MorGonc, akinek kezdett egyre jobban megtetszeni ez a hely.
- Nem, szerencsére évente csak 20 napunk van, ami igazán viharos - mesélte BolyHos, aki MorGonc mellett állt.
- Húúú, ez érdekes. Nálunk SzélÁrnyékfalván pontosan 20 nap van, ami szélcsendes - nézett csodálkozva MorGonc a többiekre.
- Igen, GaraBonc mesélte korábban. Nem is akartuk elhinni - mosolygott vissza BolyHos.
- Akkor itt minden pont fordítva működik, mint nálunk? - kérdezte SzoTyola a WeMúrházi lakók bólogatása közepette.
- Igen, igen. Úgy tűnik - csatlakozott a beszélgetéshez GaraBonc. - Itt ősz van, amikor nálunk tavasz. Itt szélcsend van, amikor nálunk vihar. ÉÉÉÉS van egy zöld bundafa is a falu mögött.

16. A zöld bundafa suttogása

NyirKos és EbAdta a zöld óriási bundafa tövében érték földet a kissé megszag-
gatott levikopterekkel. NyirKos csodálkozva járta körbe a fát, ami pont olyan
volt, mint az ő bundafájuk otthon.

- Jajj, de szép, és milyen puha, és pont olyan, mint a mi fánk, csak zöld a színe! -
mondta, miközben már fel is kapaszkodott az ágai közé.

- Aha. Igen, nagyon szép fa - felelte EbAdta, aki inkább a levikopterekkel
foglalkozott. Megpróbálta rendbehozni valamennyire.

- Ti nem szoktatok bebújni az ágai közé? - kérdezte NyirKos, hirtelen kikukucs-
kálva egészen felülről.

- Neem? Miért kérded? - válaszolta EbAdta, miközben éppen megpróbálta
visszailleszteni az egyik elhajlott alkatrészt.

- Hagyd már azt a levikoptert, majd készítünk levlentyűket. Gyere mássz már fel
a fára, szerintem valamit suttog! - kiabálta le NyirKos.

- Na, ne hülyéskedj már! Egy fa. Jó, nem közönséges, mert csak ez az egy van
egész WeMúrfalván, no de akkor sem suttog - szólt fel barátjának kicsit el-
képedve EbAdta.

- Suttog, ha mondom! Gyere fel és hallgasd meg! Amúgy a bundafa nem kö-
zönséges fa, bár nem olyan különleges, mint a MiszTíkfa. SzélÁrnyékfalván is
csak egy van belőle. Egy barna a falu mellett a nagy kőnél. Mi mindig elmegyünk
hozzá, bebújunk az ágai közé, de a miénk sohasem suttog, csak áll magában. Az

öreges mesélték, hogy réges-régen bundafa erdők sorakoztak szerte a környéken, aztán... - és szépen elmesélte az egész történetet a fák eltűnéséről, miközben mindketten felültek az egyik ágra és hallgatták a fa suttogó szavait, amikből sajnos egy árva kukkot sem értettek, csak nagyon szép volt.

- NyirKos, délutánra jár - törte meg a csendet EbAdta.

- Én már borzalmasan éhes vagyok, és talán el kellene mesélni a többieknek ezt az egész dolgot.

- Na gyere, rakjunk össze két levlentyűt! - ugrott le az ágról NyirKos. - Azokkal hazavontatjuk a levikoptereket is.

- De én sohasem levlentyűztem. Biztos jó ötlet? - nézett NyirKosra EdAdta.

- Aki tud levikopterezni, az tud levlentyűzni is. Nem izgulj! Majd gyakorlunk egy kicsit, mielőtt hazaindulunk - ezzel már szerzett is leveleket a szomszédos bokrokról, és mutatta új barátjának, hogyan is kell levlentyűt készíteni.

Mire elkészültek a levlentyűk, mindkettőjük gyomra hangosan korgott, így szedtek pár gyümölcsöt a környező fákról. Majd felpattantak a levlentyűkre, és akár hiszitek, akár nem, körberepültek a dombot, sőt elrepültek WeMúrfalvára is és vissza. Integettek a többieknek, miközben lekiabáltak nekik: „Majd jövünk, ne izguljatok, hozzuk a levikoptereket is.” A többiek meg visszamosolyogtak, és ManGic megállapította, nem kell sietni azzal a vacsora főzéssel, mert ezek még ellevlentyűznek egy darabig, de addig biztosan, míg fúj a szél. Láthatóan eléggé élvezik a dolgot.

Estefelé azért csak megérkezett a két levélszörföző éhesen, maguk után húzva a levikoptereket. Majd bementek GaraBonc házába vacsorázni és elmesélték töviről hegyire, hogyan esett az aznapi kalandjuk. Legjobban mindenkit a suttogó bundafa lepett meg. GaraBonc elő is szedte a könyvét és olvasgatta, hátha írnak erről benne valamit.

- Mit suttogott? - kérdezte izgatottan, miközben lapozgatott a könyvben.

- Csak úgy suttogott. Nem értettünk belőle egy szót sem. De nagyon barátságosan suttogott - válaszolta EbAdta.

- Majd mérgesen is, és kicsit szomorú is lett a suttogása - folytatta NyirKos.

- Na, ne hülyéskedj! - lökte oldalba ManGic. - Nem értettétek, de azt igen, hogy mérges, szomorú meg barátságos.

- Hát idefigyelj! Lehet, nem vagyok nagy tudós, nem vagyok jó olvasó, de igenis mérgesen és barátságosan meg vidáman suttogott. És egy árva szót sem értettünk belőle. Ez van - nézett szemrehányóan ManGicra NyirKos.

- Na, ne veszekedjete! - zárta le a vitát BársonyFény és a pici CsillagEső szinte egyszerre.

- Holnap majd együtt átmegyünk a fához és meghallgatjuk, mit is suttog.

- Valóban az lesz a legjobb megoldás. Addig én is előkeresem a nagy könyvet és áthozom. Hátha abban is találunk valami utalást arra, hogyan is kell megérteni a bundafák beszédét - mondta BolyHos, miközben már fel is állt az asztaltól.

Így ezen az estén GaraBonc, MorGonc és BolyHos a könyveket bújták, mivel BolyHos talált egy pár régi könyvet a könyvtárában. A többiek pedig elmesélték egymásnak, milyen is az élet SzélÁrnyékfalván és WeMúrházán. A kicsi sárga házikó ablaka hosszan világított az éjszakába, ha bekukkantanál rajta, láthatnád, hogyan folyik a társalgás, a beszélgetés, hogyan nevetnek egy-egy történeten, hogyan kortyolgatják a moppot. Hogyan kiált fel BolyHos, amikor megtalálja az idevágó fejezetet a könyvben, amiben leírják, hogy a bundafák suttogását soha senki sem értette, csak azt érezték, hogy mérges, haragos, vidám, barátságos-e a fa. Mégis tudtak vele a WeMúrok beszélgetni, megértették, amit mondani akar, de hogy hogyan, azt már nem árulták el.

- Talán holnap kiderül - állt fel SzoTyola a szemét dörzsölgetve. - Én a magam részéről álmos vagyok. Szeretnék aludni. Holnap majd elmegyünk a fához. Jó éjszakát - mondta. Ezzel az egész társaság felállt, és ki-ki megkereste a maga házikóját, ágyikóját és lefeküdt aludni.

17. Ha mindenki felül az ágakra

Másnap már szép napos, kicsit hűvös, de szélcsendes idő volt. MorGonc meg is jegyezte hangosan:

- A levikoptert inkább nekem találták ki.

Az összes WeMúr felült a levikopterekre, természetesen volt olyan, amire ketten is, és szépen komótosan átszálltak a zöldszínű bundafához, hogy meghallgassák, mit is suttog. Amikor megérkeztek, szépen sorba letették a levikoptereket, majd körbeállták a fát. Hallani mindannyian hallották a suttogást, de érteni nem értettek belőle semmit.

- Ez tényleg érdekes - kezdett bele a mondandóba BolyHos. - Suttog, de semmi értelme sincs.

- Gyere mássz fel a fára! - nyújtotta le a kezét NyirKos, aki természetesen már egy ágon lovagolt.

- Nem vagyok én olyan ágakon himbálódzó, ugráló lény - felelte BolyHos. - Tériszonyom van, és öreg is vagyok a fáramászáshoz.

- Jó, akkor maradj lenn, majd közvetítjük, mikor suttog haragosan - kacsintott le EbAdta.

Közben szépen mindegyik WeMúr felmászott a fára. Persze EbAdta, SzoTyola, NyirKos és ManGic a fa legtetejére kapaszkodott fel, a többiek kicsit lejjebb ültek és hallgatták a suttogást, miközben közvetítettek BolyHosnak, hogy most mérges, most vidám.

- Na ne szórakozzatok velem. Én nem hallom se mérgesnek, se vidámnak - szólt fel a fán ülőknek BolyHos.

- BolyHos, nálam jobban senki sem fél a magasban - szólt le MorGonc. - Inkább gyalogolok, csak ne kelljen levlentyűzni, de ide igazán fel merek jönni. Gyere, kapaszkodj fel legalább a legalsó ágra! Hidd el, itt valóban barátságos lesz a suttogás.

- Én oda ugyan nem megyek fel - fonta össze a karját BolyHos eléggé mérgesen.

- Na gyere, felsegítünk - ugrott le a fáról EbAdta, SzoTyola és NyirKos. - Valahogy csak felhúzunk - és már tolták is fel a tiltakozó BolyHost az egyik vastag alsó ágra.

- Tényleg igazatok van - kiáltott fel a tériszonyos WeMúr, ahogy elhelyezkedett az ágak közt.

- Jóóó, de azért kapaszkodj! - figyelmeztette BársonyFény. - Nehogy leess a nagy csodálkozásban.

Így szépen már mindannyian fenn kuporogtak a fán, ami suttogva beszélt hozzájuk, csak éppen egy árva szót sem értettek az egészből.

- Tuti hozzánk beszél - törte meg a csendet CsillagEső, csak valahogy meg kellene érteni.

- De mit jelent az: ssssúúúú, meg ssöööö, meg sssiii. Ennek így semmi értelme - válaszolta CickaFark.

- Legalább ez csak suttog és nem villog semmilyen betű a szemedben, mint a MiszTíkfánál, a frászt hozva rád, mert azt hiszed, meghibbantál vagy valami betegséget kaptál el. Hidd el, a suttogás sokkal jobb, mint a villogás - válaszolta SzoTyola és rákacsintott a megdöbbent CickaFarkra, majd elmesélte, hogyan találták meg az utat a MiszTíkfába.

- Én most beülök egy fotelbe - kiáltott fel CsillagEső, és elfoglalt egy olyan kanyarulatot az ágon, ami mintha az előbb még nem lett volna ott. Innen is, onnan is hasonló mondatok hallatszottak, majd amikor mindenki kényelmesen elhelyezkedett, megszólalt egy mély, csengő hang:

- Na végre! Csakhogy rájöttetek, hogyan is kell a bundafával beszélni. Szép kis WeMúrok vagytok!

Mindenki megrökönyödve nézett a többiekre: megszólalt a fa? De hogyan kell vele beszélni?

- Na, csak nem ijedtetek meg? - mondta a fa mélyen zengő, suttogó hangján.

- Hát igenis megijedtünk, de nagyon. Amúgy szia, CsillagEső vagyok - felelte bátran a legkisebb WeMúr. - Jól ránk ijesztettél.

- Bocsássatok meg, csak olyan régen nem tudtam senkivel sem beszélni, és annyi mesélnivalóm van - felelte a fa.

- Na, akkor hallgatunk - válaszolták a WeMúrok, és mindenki kényelmesen ülve az ágak közt, hallgatta a bundafa történeteit, amik igazán különlegesek voltak.

18. A legkülönlegesebb történet

Ha most bekukkantanál a bundafa ágai közé, a következőt látnád: Az ágakon WeMúrok ücsörögnek kényelmesen, mindenhol elhelyezkedve. Mindegyiknek más-más színű a sitykája, más-más színű a cipőfűzője. A hosszú farkuk lelóg az ágakról, amit viccből néha elkapdosnak, meg-meghúzza egymás farkát, de csak finoman, vagy megsimogatják vele egymást, de csak úgy, hogy ezzel ne zavarják meg a történetmondó fát. Tudjátok, a WeMúrok kicsit huncutok is. ;)

Mellettük, szintén az ágra felakasztva lóg a hátizsákjuk, amiben most nem lapul a szélernyő, hanem puffadásig tele van. Na, mivel van tele? Hát persze, hogy wreccs-csel. Azt kérdezed most, mi az a wreccs? Ha nem tudnád, akkor elárulom neked, hogy az olyan, mint a csipsz, csak gyümölcsből készül legfőképpen, és nagyon szeretik a WeMúrházai WeMúrok. Amikor kirándulni mennek, mindig visznek ilyet magukkal.

Tehát, éppen ülnek az ágakon, nassolnak, isszák - no most éppen nem a moppot, hanem a gyümölcsleveket apró kulacsból, és hallgatják a történeteket, amik mindenféle csodás fákról, növényekről szólnak.

- Hát ezek nagyon szép történetek voltak - jegyezte meg CickaFark, miután befejezett egy hosszú históriát a bundafa.

- De a mi fánk miért nem suttog soha? - kérdezte hirtelen SzoTyola, némi szemrehányással a hangjában, és elmesélte, hogy ahonnan jöttek, ott is van egy bundafa a nagy kőnél.

- Talán alszik - válaszolta mélyen zengő hangján a fa.

- Alszik? Az lehetetlen. Annyit ugrálunk, bujkálunk, mászkálunk az ágai közt, hogy el sem hiszed. Így biztos nem lehet aludni - felelte SzoTyola.

- De lehet, lehet. Nekem csak elhiheted. Fel kell ébresztteni! - válaszolta némi mosollyal a hangjában a fa.

- Hogyan ébresszük fel? - kérdezte ManGic felélénkülve.
  - Tépjük meg a leveleit finoman? - folytatta a kérdést BársonyFény.
  - Nem kell tépkedni - mondta a fa némi vidámsággal a hangjában. - Adok nektek a virágaimból. Csak rázzátok meg az ágai közt. Fel fog ébredni, egy jó nagy tüsszentéssel.
- Azzal le is hullajtott jó pár virágot, amit össze is gyűjtöttek a hátizsákjukba, majd mindenki visszakapaszkodott az ágakra, hogy tovább tudjanak beszélgetni.
- És mit tudsz a MiszTíkfáról? - kérdezte GaraBonc és BolyHos szinte egyszerre.
  - Hát, a MiszTíkfa nagyon különleges fa. Összegyűjtöttétek a színes leveleit? - kérdezett vissza a bundafa.
  - Igen! - büszkélkedett MorGonc. - Itt van mind a hátizsákomban.
  - Azt nagyon jól tetted, kis WeMúr! - dicsérte meg MorGoncot. - Akkor csak annyit kell tennetek, hogy megvárjátok a következő holdtöltét, eljöttök ide a tisztásra. Kiteszitek a leveleket kört alkotva, és megvárjátok, hogy rásüssön a holdsugár, ettől kinő újra a MiszTíkfa is.
  - Jajj, de jó, hogy elárultad a titkát! - köszönték meg a WeMúrok szinte egyszerre.
  - De magától hogyan nő ki? - kérdezte meg ManGic, mert ez a dolog fúrta az oldalát egy cseppet.
  - Jó kérdés! Jó, hogy megkérdezted! Ha a különleges napokon, mint a nagy vihar napja vagy a teljes szélcsend napja, a hold pont ide süt erre a mezőre, magától is kinő a MiszTíkfa. Ezt jó, ha tudjátok, ha esetleg elveszítenétek a színes leveleket csak úgy teljes véletlenségből - mondta a fa, és mindenkinek úgy tűnt, mintha kacsintott volna - no de egy fa nem tud kacsintani. ;)
  - Én a helyetekben, megszerezném újra a színes leveleket a MiszTíkfáról, csak ha véletlenül mondjuk elveszne, ami a hátizsákodban van, MorGonc, vagy elszakadna, vagy ha azt szeretnétek, hogy SzélÁrnyékfalván és WeMúrházán is kinőjön a MiszTíkfa, mert ki tudja, hátha egyszerre lesz kedvetek meglátogatni egymást, vagy éppen más helyekre szeretnétek eljutni - felelte titokzatosan a bundafa.
  - Milyen jó ötlet! - kiáltottak fel a WeMúrok szinte egyszerre.
  - Akkor örülök, hogy egy jót beszélgettünk. Már sötétedik, most én is alszom egyet - válaszolta, és ásított egy jó nagyot.
  - Te is olyan mélyen el fogsz aludni, mint a barna bundafa? - kapott bele az ásításba CsillagEső, nehogy idejekorán elaludjon az ő fájuk.

- Nem, neem, kicsi WeMúr, a fák is különbözőek. Én nem szoktam olyan mélyen aludni, mint a barna testvérem, én felriadok a levikopter hangjára. Jut eszembe, megkérhetnélek benneteket, hogy éjjelente ne erre levikopterezzetek, mert kicsit zavar, ha a legszebb álmomból felriaszt.

- Upsz, upsz. Persze - felelték cinkos mosollyal a WeMúrok. - Nem gondoltuk, hogy nem tudsz aludni a zajtól. Bocsánat.

- Semmi baj, semmi baj, de most már tényleg álmos vagyok. Jó éjt - válaszolta a fa és mindannyian rájöttek, hogy elaludt, mert eltűntek az ágfotelek hipp-hopp, és majdnem a földre pottyantak miatta.

- Azért várhatott volna még két percet az elalvással - morgolódott MorGonc, miközben a megütött fenekét simogatta, mert kiesett a fotelból és egy alsó ágon kötött ki.

- MorGonc, nézd a farkad! Megkapaszkodott az ágba - mondta nevetve NyirKos.

- Látom. Nem kell mondani - azzal kicsit morcosan, de végül is nagyon vidáman mindannyian lekecmeregtek a fáról. Hazafurikázták magukat a levikoptereken. Természetesen finom vacsorát készítettek most CsillagEsőnél, és megnézték, hány nap múlva is lesz a következő holdtölte, milyen lesz az idő akkor? Azt tudjátok ugye, hogy borús időben hiába süt a telihold, a felhők sajnos eltakarják, így a színes leveleket ugyan kitehetik a rétre, de a Hold fénye nélkül nincs varázslat. A következő teliholdkor várható volt pár felhő az égen.

Utána eltervezték, mit is szeretnének megtanulni egymástól, míg újra nem lesz lehetőségük megnyitni a MiszTíkfa kapuját. Persze igazándiból kicsit sajnálták is, hogy pár hét múlva esetleg haza tudnak menni, mert hitték is meg nem is, hogy ha ügyesen kezelik a leveleket, végül is bármikor el tudnak jönni egymáshoz.

19. Felhő, felhő, felhő és felhőőőő

A következő hetek lázas munkával teltek WeMúrfalván. GaraBonc, MorGonc és BolyHos a régi könyveket bújták, hogy minél többet megtudjanak a MiszTík-fáról. Találtak is egy egészen érdekeset, ami sok mindent elbeszél a múlt eseményeiről. Azt megállapították, hogy amit a bundafa mesélt, az valóban igaz, bár a MiszTíkfa valójában sokkal misztikusabb, varázslatosabb ennél, mert képes csak úgy megjeleni bármikor is. Az egyik feljegyzés arról szólt például, hogy hogyan történt meg az különös eset, amikor az egyik WeMúr arra ébredt: a háza felköltözött a fára, vagyis MiszTíkfa nőtt a ház alá. Képzelték, mennyire megijedt, és mennyire mérges is volt másnap, amikor eltűnt a fa és a háza apró darabokban landolt a földön. Igaz, több hasonló baleset nem történt soha többé. Hát ilyen és ehhez hasonló fura, különleges történeteket olvastak a régi könyvből. A végén megállapodtak, hogy lejegyzik egy új könyvbe, mind a régi, mind pedig a mostani eseményeket - biztos, ami biztos, ne felejtődjön el újra a MiszTíkfa titka.

A többiek közben főztek és barkácsoltak, megtanították egymásnak, hogyan is készülnek a legfinomabb krémlevesek és a wreccs.

Ebből készül a wreccs

Elárulták az apró titkokat, hogy ha hazautaznak, tudjanak maguknak majd ilyet készíteni, mert ízlett nagyon nekik.

NyirKos megmutatta, hogyan készül a legjobb levlentyű. Igaz, WeMúrházán másféle levelek voltak, de azokból is lehetett szuper levlentyűt készíteni, hogy a viharos napokon is tudjanak közlekedni az itteniek. EbAdta és CsavarKulcs elmagyarázták, hogyan működik a levikopter. Jajj bocsánat! CsavarKulccsal még nem találkoztatok. Akkor itt az ideje bemutatni őt is. Ő volt a WeMúrfalvi fel-találó ezermester, de nemcsak levikopter ügyben, hanem mindenféle fűráshoz, faragáshoz értett. Megtanította SzélÁrnyékfalva lakóinak, hogyan szigeteljék

apró házaikat, hogy ne fújjon keresztül rajtuk a szél és valóban meleg legyen. Így vidám munkával, tanulással, viccelődéssel, nevetéssel, evéssel és meséléssel teltek a napok, míg eljött az újabb holdtölte, amikor is mindannyian kilevikoptereztek a zöld bundafa melletti tisztásra.

MorGonc előszedte a színes leveleket a hátizsákjából; egész jól bírták a gyűrődést.

Az égen ugyan úszott néhány báránfelhő, de az időjárás kiválónak mutatkozott. Ahogy körberakta a leveleket, szinte azonnal meg is jelent egy aprócska hajtás, és a MiszTíkfát övező misztikus időjárás is, ami most szelet hozott. A szél felhőket, amik eltakarták a Holdat, a holdfényt - és mi történt erre? Eltűnt a MiszTíkfa hajtása is egyszerre, természetesen ezután elállt a szél is.

- Még ilyet! - morgolódott MorGonc. - Nagyon ügyesek vagytok, hogy elkaptátok a leveleket. Különböznél volna a szél - mondta a többieknek. - Most várhatunk, mire kitisztul az ég.

Erre leültek, és várták, míg elúsznak komótosan a felhők. Amikor újra világított a Hold, újra megpróbálkoztak előcsalogatni a MiszTíkfát, hasonló sikerrel. Vagyis ugyanaz történt, mint korábban.

- Ez nem lesz jó így. Ez nagyon nem lesz jó így - morogta mindenki.

- Ez a MiszTíkfa tréfát űz velünk - nevetett ManGic.

- NyirKos? - szólt hirtelen EbAdta. - Nem akarod megdönteni a levikopterezés WeMúr rekordját? - kérdezte, miközben rákacsintott barátjára, és mindketten már ugrottak is a levikopterekre.

- Hát ezek meg miben törik a fejüket? - szólt csodálkozó hangon CsillagEső.

- Szerintem elhajtják a felhőket a levikopter propellereivel - felelte kuncogva BársonyFény.

- Jajjj, akkor nagyon magasra kell felszállniuk. Az nagyon veszélyes! - ijedt meg a legkisebb WeMúr.

- Ne féltsd őket! Ügyesek! Inkább gyere, segíts a leveleket elhelyezni! - mondta nevetve ManGic és újra megsimogatta CsillagEsőt.

Így míg a két WeMúr a felhőket terelgette fenn a magasban, a többiek kitették a színes leveleket körbe. A MiszTíkfa hajtása gyorsan növekedésnek indult és most valahogy a szél sem fújt olyan nagyon. Végül leültek a fa köré és nézték, hogyan nő, növekedik. Hallgatták a halk zenét, ami most valami lágy dallamként szólt. Lehet, most éppen ilyen kedvében volt a fa. Ki tudja? Végül megérkezett a két rekorder levikopterező is. Kifújták magukat és nagyon büszkéek voltak erre az újabb eredményre, majd együtt gyönyörködtek ebben az újabb csodában.

20. Végül ki is megy haza?

Ott villogott újra a MiszTíkfa, igaz most a WeMúrfalva melletti dombon. Hát mondhatom, rettenetesen mulatságos volt, ahogy a WeMúrok egymás szemében olvasgatták a betűket, mert már egész jól ment nekik ez a móka. Ekkor Cicka-Fark felkiáltott, miközben gurgulázva nevetett:

- Azt írja, figyeljete! ezt olvastam ki ManGic szeméből: Eleget bohóckodtatok, nyomás, szedjétek le a leveleket, mert a végén eltűnők!

- Nahát! - nevetett vissza BolyHos. - De vicces kedvű ez a fa!

- Ha még a CsillagLényeket ismernéd! - nevetett vissza BársonyFény.

És miközben így nevetgéltek, két WeMúr: NyirKos és EbAdta újra felültek a levikopterre és gyorsan begyűjtötték azokat, melyeken a betűk fénylettek.

- Milyen kár, hogy nem használtuk a gombatrambulint! - mondta kissé csalódottan ManGic.

- Gombatrambulint? Az meg micsoda? - kérdezte CsavarKulcs.

- Hát olyan kis gombákon szoktunk ugrálni, mint amiket arrafelé látsz! - mutatott ManGic egy sor fehér kalapra.

- Hűűű, ezt kipróbáljuk! Mekkora ötlet! - biccentett elismerően Csavarkulcs.

- Na ideje indulni! - kapta fel a hátizsákját SzoTyola, és ezzel a mozdulattal fel is lépett a lebegő levéllépcsőre. - Miután bementünk a fába, tudjátok, szedjétek össze a leveket! - figyelmeztette társait visszaszólva.

- Én nem megyek! - szólalt meg halkán MorGonc. - Én itt maradok! Legalábbis a legközelebbi holdtöltéig - mondta határozottan és nyújtotta is a hátizsákját, amiben a régebbi színes levelek lapultak.

- No de MorGonc! - fordultak hátra a többiek.

De ekkor egy kéz megragadta a hátizsákot és már fenn is volt a levéllépcső utolsó fokán.

- Na mehetünk! - szólt vidáman EbAdta.

- No de EbAdta! - csodálkozott el most a másik csapat WeMúr.

- Most mit izéltek már? Átugrom SzélÁrnyékfalvára, beszigeteljük azokat a házikókat és kipróbálom a levlentyűt a legvadabb viharban. Jövő holdtöltére itt vagyok! MorGonc, tied lesz a legjobb - kacintott vissza EbAdta.

- Micsoda fordulatok! - hitetlenkedett BolyHos.

- Az élet csupa váratlan vidám esemény! - mondta NyirKos és EbAdta szinte egyszerre.

- Csak vigyázz, hogy ne ess nagyot a hátsódra! - toldotta meg SzoTyola és ezzel belépett a fába.

Mikor az utolsó farkinca is eltűnt, a WeMúrháziak begyűjtötték az összes színes levelet. Ekkor a fa halványodni tetszett, halkult a zene is és szépen úgy, ahogy kibontakozott, eltűnt. Csak a friss szellő maradt a helyén.

- Hát akkor menjünk haza! - indítványozta BolyHos. - Majd jövő holdtöltekor újra kinyitjuk ezt a misztikus kaput.

Mindenki helyeselt.

A többieknek elkezdődött egy újabb izgalmas utazás a fában, amiről annyit mondhatok: volt benne némi cikk és cakk, eltévedés, és természetesen meglepetés, mert a CsillagLények már csak ilyeneket, szeretik a vicces meglepiket. A WeMúrfalviak pedig, no mit is csináltak? Elárulom, ha nem jöttél volna rá magadtól. Kipróbálták a gombatrambulint. Annyit ugráltak, hogy el sem tudjátok képzelni. Estefelé, amikor hazalevikoptereztek, arról beszélgettek, hogyan érkeznek meg a barátaik SzélÁrnyékfalvára. Hogyan keresik fel a zöld bundafát, hogyan ébresztik fel hosszú álmából. Hát nem mondom, ez is egy érdekes történet, amit talán később el is fogunk mesélni.

VÉGE :)